

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 2

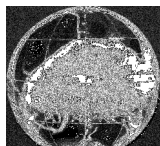
Number 2

Ročník LIX

Volume LIX

Březen/duben 2011

March/April 2011

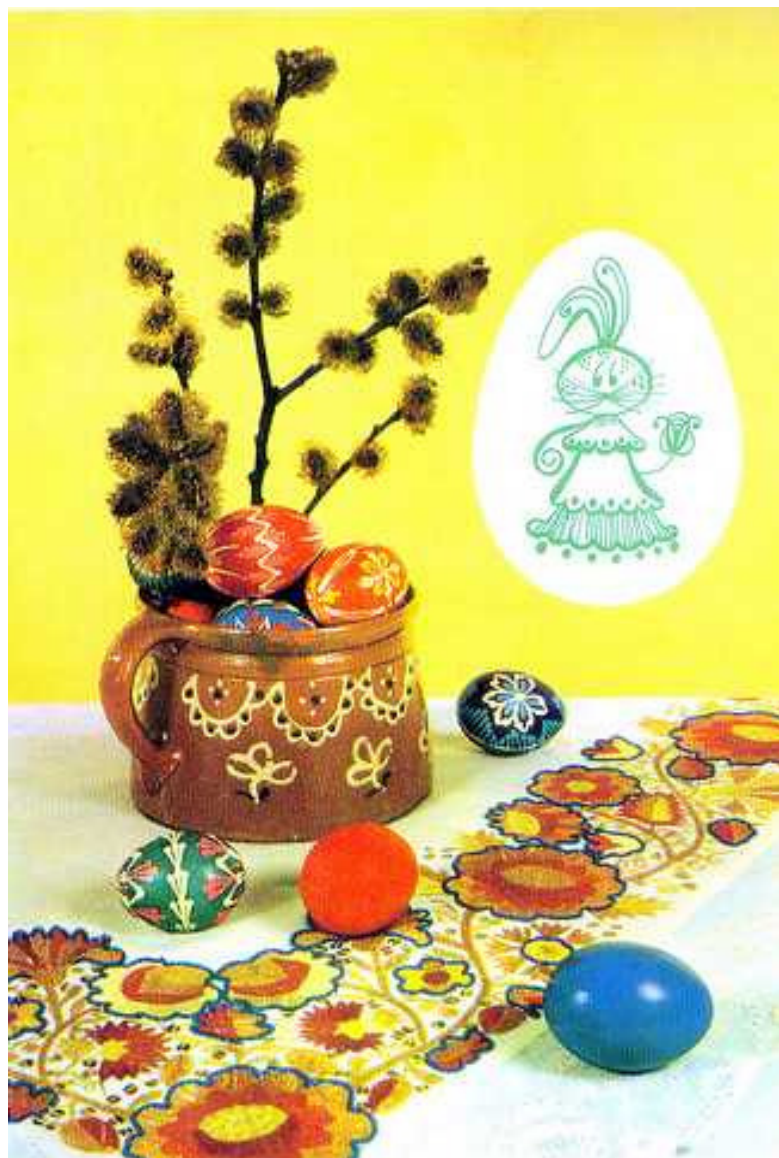
LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved PP 239732-00003

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

PŘEJEME VÁM VESELÉ VELIKONOCE

OBSAH

<i>Slovo starosty a pokladníka</i>	6
<i>Starosta ČOS resignoval</i>	7
<i>Emblém na obálce Věstníku</i>	7
<i>Ohlasy čtenářů</i>	8
<i>Letem světem</i>	10
<i>Samota tíží</i>	12
<i>My First Steps in Australia</i>	13
<i>Óda na Átu</i>	17
<i>Hádankový koutek</i>	19
<i>Kino Ponrepo</i>	20
<i>Humor</i>	21
<i>O žabce královně</i>	23
<i>Česká příjmení</i>	27
<i>Crossing borders</i>	30
<i>The bird feeder</i>	30
<i>Perly a perličky</i>	32
<i>Retardovaný socialismus</i>	35
<i>Islam and Humanity</i>	39
<i>The failure of Multiculturalism</i>	40
<i>V pustinách australských</i>	43
<i>Z tajů krás české řeči</i>	45

VĚSTNÍK

Dvouměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce. Vyhrazujeme si právo články upravit.

Redakční rada:

B Šindler, P Čermák,
M. Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:

petevasyd@hotmail.com

Věstník se též nachází na
internetové stránce

www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

4. 5. 2011

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Jako obvykle končí další roční období sokolské činnosti valnou hromadou, která se bude konat v neděli 3. dubna.

Je to také třicáté šesté výročí postavení našeho Národního domu. Je zřejmé, že naše jednota Sokol Sydney stále úspěšně žije. Je to zásluhou bohužel dnes jen velmi mála členských činovníků.

Nesmíme nikdy zapomenout na ty první věrné sokoly, kteří s tak velkým elánem sokolskou budovu postavili. Již mnoho z nich není mezi námi. Jim patří velká čest za obětavost díky které nám tolik zanechali. Kolik krásných chvil a radosti jsme zde s nimi v krajianském prostředí prožili! Buďme též vděční za to, že nyní je v sokole klidná pohoda v které se může spokojeně uplatnit každý kdo se chce zapojit do práce a pomoci nás sblížovat a držet pohromadě.

Členové, sestry a bratři, nezapomeňte na tu valnou hromadu! Přijďte mezi nás a zvolte si nový výbor, aby jednota Sokola Sydney mohla úspěšně pokračovat. Mějte na paměti, že volit může jen ten, kdo má zaplacené členské příspěvky.

Nazdar Jan Jelínek

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel bylo opět zvýšeno na 25.20 AUD. Prosíme zahraniční odběratele, aby nám laskavě v budoucnu zasílali 30 AUD místo dosavadních 25 AUD, pokud si to ovšem mohou dovolit. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 1. 2011 do 28. 2. 2011 celkem \$1,270; fond na údržbu Národního domu \$255. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2011 JSOU NYNÍ SPLATNÉ A MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2011.**

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1. 1. do 31. 12. 2011.

Vydání od 1. 1. 2011 do 28. 2. 2011 celkem \$14,409.38, z toho mimořádné \$10,094.29 za pojištění na rok 2011.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 1. 2011 do 28. 2. 2011:

Radová M	25	Wellink J & J	20	Pantoflíček B	25
Háberová Z	15	Hubner J	40	Mácel E	30
Dobrovský G & M	30	Chobotsky B	25	Franc P & M	50
Šárka B	50	Procházka J	25	Sedláček M	25
Jelínek J	25	Pšeničný I & O	10	Jeřábek J & M	25
Řehulka S	25	Fiala E	50	Hrdina J	50
Kučera O	50	Mikus M	25	Vohralík F & V	30
Niemczyk P	25	Jarošová B Dr	50	Menšík S	25
Galičková J	25	Tůma M	25	Nečasová M	15
Novák V & M	20	Trlifaj J	25	Doležel Z	20
Kolářek P	10	Sirůček M	25	Verner M	30
Tomek J	50	Kříž M	25	Profanta A	50
Houdek Z	100	Kašpárková Z	25	Ningerová I	20
Vickers M	175	Petrů J	5	Brychta O & H	30
Mach E	25	Hanzal O	25	Ringer M	50

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

Starosta České obce sokolské rezignoval

Starosta České obce sokolské (ČOS) Jaroslav Bernard dnes na zasedání předsednictva České obce sokolské rezignoval na svůj post ve vedení Sokola. „Rozhodl jsem se tak po zralé úvaze,“ řekl Jaroslav Bernard a svůj krok zdůvodnil zhoršujícím se zdravotním stavem.

Do zvolení nového starosty Sokol povede první místopředseda Oldřich Lomecký. „Předsednictvo po rezignaci Jaroslava Bernarda navrhlo při svém dalším jednání odvolání zástupců ČOS v orgánech Sazka a. s.,“ uvedl místopředseda Lomecký. V představenstvu Sazky zastupuje Českou obec sokolskou bývalý starosta Jaroslav Bernard a v dozorčí radě zasedá člen předsednictva ČOS Jan Ulrych.

Další kroky, které povedou ke zvolení nového starosty ČOS, podniknou sokolové na mimořádném zasedání výboru ČOS 5. března. „Výbor zvolí kandidátní komisi, která připraví volbu nového starosty České obce sokolské,“ dodal Oldřich Lomecký.

Předsednictvo ČOS se také jednomyslně připojilo k žádosti minoritních akcionářů ze 4. února letošního roku o svolání mimořádné valné hromady společnosti Sazka a. s.

Česká obec sokolská je nejstarší tělocvičnou organizací v České republice a v roce 2012 oslaví již 150. výročí svého založení. Ve stejném roce se uskuteční i XV. všesokolský slet.

Za ČOS

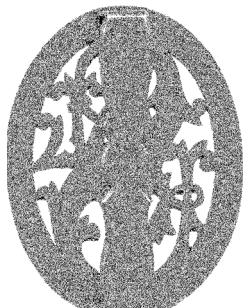
Oldřich Lomecký, první místopředseda ČOS

Co je ten emblém na obálce Věstníku

Předlohou pro ilustraci byla cena pro vítěze závodů třetího všesokolského sletu uspořádaného od 29. června do 1. července roku 1895. Je to oválná stříbrná opasková spona se sokolským znakem. Na obvodu je v opise věnování: 1. PŘEBORNÍKU V OD. VYŠ. ZÁVODŮ NÁŘAĎOVÝCH O III. SLETU Č.O.S. 18 29. 6. 95. Rozměr 47x58.5mm, puncovaná.

Sponu našel a emblém pro Sokol Sydney nakreslil archeolog, akademický malíř a ilustrátor pan Rostislav Skopal.

*Nezapomeňte, že Valná hromada
Sokola Sydney bude v neděli
3. dubna 2011 ve 14.00 hodin
v sokolském Národním domě ve Frenchs Forest.*

Ohlasy čtenářů Věstníku

Vážení přátelé - Petře Čermáku a Bořku Šindlere, pane na nebi, co jste mi to udělali!! Nejraději bych studem pod stůl vlezla. Copak já jsem nějaká přední česko-australská žurnalistka? A smělá mistryně nabroušeného českého brka? Tomu se každý, kdo mne jenom trochu lépe zná, musí pousmát. Vzdělaná a neohrožená. Hm, hm, vždyť mne Karlova universita ani nestačila obdarovat nějakým tím titulem, jímž se dnes honosí téměř každý, už proto, že jsem zbaběle opustila komunistickou vlast hned v ten den, kdy soudruh Dubček slzel nad sovětskou pomocí a 20. září 1968 jsem s dvěma dětmi a manželem vylezla z prvního letadla, které přistálo s českými uprchlíky v Melbourne. Taky mne v Austrálii samozřejmě nečekala žádná žurnalistická kariéra. Aby se člověk v Austrálii uplatnil jako žurnalista, musí napřed umět pořádně anglicky a já uměla jenom "How are you" a "Today is a beautiful day". Takže jsem balila v jedné melbournské garáži lízátko, později jsem se vypracovala k technické kontrole součástek k autům a nakonec ve výzkumáku pěstovala blechy na králicích coby animal attendant. Blechy se potom používaly k nákaze divokých králíků myxomatosou. To už jsem anglicky mluvila docela dobře, jenže v té době nastala éra politické korektnosti a multikulturalismu, a když k tomu přibyly ještě zákony o rasizmu a náboženské toleranci, tak jsem si v žádných anglicky psaných novinách ani neškrtila. Ne že bych byla rasistka, ale nerozumím tomu, jak aboriginálský dědeček osm pokolení zpátky může ovlivnit, že jeho pra pra pra pravnuk má od státu zadarmo zdravotní pojištění a plno ostatních výhod i když nehne prstem, zatímco já od svého příjezdu pracovala, nikdy jsem government nepožádala ani o jediný dolar podpory a teď jako stará bába nedostanu ani léky se slevou a krvavě musím všechno platit. Takže prrr, přátelé, ono je to všechno jinak a rozhodně nemám čím se chlubit. Byli jsme s manželem velice potěšeni, že nás sydneyští sokoláci vzali mezi sebe a byli k nám milí, vánoční koncert Ivo Pšeničného byl opravdu pěkný a klobouk dolů před knihovníkem bratrem Černým - jeho znalosti jsou opravdu bezedné. Ještě bych ráda podotkla, že Hlas domova byly noviny pana Františka Váni a já jsem měla to štěstí smět do nich přispívat stejně, jako to dělal Karel Wendt a další osobnosti. Také náš "pětihvězdičkový hotel" značky Mazda, v němž cestujeme, je chudinka z roku 1992; najel už statisíce kilometrů a ty "hvězdičky" jako sporák, toaletu a sprchu tam vlastnoručně dal můj manžel. Zůstaňme při zemi, přátelé...

Se sokolským Nazdar Marcela Čechová Yeppoon Queensland

Děkujeme za Vaše zprávy o světě a br. Šindlerovi za jeho veškeré příspěvky do Věstníku.

J a M Jeřábek Perth

SBS RADIO

Vysílá v češtině každý čtvrtek ráno od 9 do 10 hodin Sydney FM 97.7 a AM 1107 a Canberra FM 105.5; v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3	Canberra	FM 105.5
Darwin	FM 100	Hobart	FM 105.7	Melbourne	FM 93.1 a AM 1224
Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3	Sydney	FM 97.7 a AM 1107
Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7		

Slovensky: Adelaide FM 92.9 nedeľa v 9.00 hodin
Brisbane AM 1053 útorok o 13.30 hodin

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2011 VĚSTNÍK \$25?

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

LETEM SVĚTEM

Prosincové vydání západoaustralského **Klokana** se odělo do lesklého a barevného přepychu, až oči přecházejí. Pokud jste si hodlali zajet do Perthu na Silvestra, a dojeli tam, jistě jste tam našli silvestrovsky rozdováděné Čechy a Češky a to buď v tamním rakouském klubu, nebo „pod širým nebem“ u řeky v Burwood Parku. Vzali jste si s sebou bezpochyby „jídlo, pití, kempingové židličky, deky, hry, hudební nástroje, děti, kola atd.“ Jak vás nabádala otištěná pozvánka. Leč běda, dnes je už na děti, kola atd. pozdě. Lednový Klokán neobsahuje nijak zvláštní nadbytek zpráv, jeho titulní stránka ale hýří barvami. Mezi „Radami, tipy a triky do kuchyně“ bych vyzvedl těchto několik zajímavostí: Jestliže houby před tepelnou úpravou osolíte a zakapete citronovou šťávou, stanou se lépe stravitelnými... Když plátky jablek před pečením naložíte na půl hodiny do bílého vína nebo do jablečné šťávy, koláč bude ještě voňavější... Zbyla vám od oběda uvařená čočka a nevíte co s ní? Rozmixujte ji s neochuceným pomazánkovým máslem, 2 - 3 stroužky česneku a lžičkou plnotučné hořčice... Musím to teď nějak šikovně někam nenápadně podstrčit manželce, ale opatrně, jen jakoby náhodou, aby nedošlo k výbuchu... Abych si nemusel vařit sám...

Vídeňské Svobodné noviny z listopadu minulého roku přináší na první stránce fotografii sochy presidenta Masaryka odhalené vloni v Bratislavě. Na podstavci lze číst tato slova: „28. oktobra 1918 vznikla Československá republika, vlast' dvoch bratských národov Čechov a Slovákov“. V novinách je také uvedeno, že „proti umístění sochy Masaryka protestovali slovenští extrémisté a Matica slovenská“. – Nacházíme zde i snímky z valné hromady Sokolské župy rakouské, a zajímavou zprávu o Českém hřbitově ve Vídni, který je součástí vídeňského Ústředního hřbitova. – Nechybí ani pokračování výňatků z knihy sestry Marie Provazníkové „To byl Sokol“. Dočítáme se například, že po mnichovském diktátu v roce 1938 „...Národ se sjednotil na pomoc těm, kteří museli opustit své domovy v sudetském pohraničí, nechat tam všechn svůj majetek a zachránit často jen holé životy... Sokolstvo se opět dalo okamžitě do služeb národa...“. Můžeme si přečíst i další pokračování stati o dějinách vídeňské bohemistiky na vídeňské universitě. – V dalším listopadovém čísle si můžeme přečíst v pokračování z výňatků z knihy sestry Provazníkové „To byl Sokol“ o osudech Sokola v době Protektorátu, kdy v říjnu 1941 bylo zatčeno na devět set jeho činovníků. Dočteme se i o tom, že lyžaření bylo do Krkonoš zavedeno v devatenáctém století jedním členem šlechtické rodiny Harrachů, Janem Nepomukem Harrachem, po němž je i pojmenován Harrachov. Do osmnáctého století to byla prý vesnička jménem Dörfel. – Prosincové vydání se na titulní stránce zabývá jednáním presidentů Klause a rakouského Fischera v městě Geras. Dovídáme se o skvělém provedení muzikálu „My fair lady“ vídeňskou vlasteneckou omladinou, a dočítáme se další podrobnosti z knihy sestry Marie Provazníkové „To byl Sokol“. Jako ve všech vydáních, celá poslední strana novin je věnována nejrůznějším oznámením. Mate-li například čas a chuť zúčastnit se maškarního plesu Sokola XVI – XVIII, dostavte se tam v sobotu pátého března. Župní dětský maškarní ples sokolské župy rakouské probíhá ve Steingasse v neděli šestého téhož měsíce... V bohatě ilustrovaném lednovém čísle je pozoruhodná úvaha o životě zemřelého Jiřího Dienstbiera, kdysi komunisty, později disidenta a jednoho z prvních signatářů Charty 77 – a samozřejmě i otce nám zde známé a tragicky zemřelé úřednice českého konzulátu paní Mračkové.

Ocitl se mi na stole **SOKOLÍK** „zpravodaj a památník TV Sokola Mnichov“ – publikace plná fotografií a tištěná na skvěle se lesknoucím papíru. Datum výtisku není nijak blíže určeno, ale objevuje se tam datum roku 2010 – nebude to tedy nic moc starého. Články v této publikaci uveřejněné se týkají téměř výjimečně mnichovského Sokola. Ale najdeme tam například i stať „Tyršův Oetz“ informující nás o sokolském setkání v místě Tyršova tragického skonu. Dovídáme se o povýšení českého výtvarníka Ivana Steigera v Německu do rytířského řádu, proslaveného karikaturisty německého listu Frankfurter Allgemeine Zeitung. Československo opustil v roce 1968 jako devětadvacetiletý chlapec. Ze zprávy o volbě nového výboru mnichovské jednoty vyplývá, že Ivan Steiger byl také zvolen jejím vzdělavatelem a také to, že Ivan Steiger je vlastně i šéfredaktorem Sokolika. Eva Steigerová, snad jeho příbuzná, je jednou z jeho redaktorů a v novém výboru jednoty „náčelníčkou“. Sokolika bych bez váhání označil jako kandidáta na nejbohatěji ilustrovaný a nejlesklejší časopis českých zahraničních Sokolů.

Říjnový **American Sokol** uvádí na své první stránce tato zajímavá slova: „The mission of the American Sokol is to provide fitness and community for individuals and families through physical, educational and social programs.“ Je, jako vždy, tištěn v řeči anglické a dočítáme se tam i ledacos o historii Tyršova domu, zakoupeného Sokolem v roce 1920, zrenovovaného – „when it was bought by Sokol in 1920 the site was largely a ruin...“ – a otevřeného v roce 1925. Na přiložené fotografii vidíme presidenta Masaryka s tehdejším ministrem zahraničí Benešem při otevření. „Today it is hard to imagine such a massive project being completed in Prague in just a few years time. But by 1925 the building was ready for use, by both male and female Sokol members. There were on-site living quarters, a gym and even access into the palaces roof, where groups of sportsmen and women used to take in the sun. When he visited, President T. G. Masaryk – 75 at the time – he also couldn't resist,“ praví American Sokol.

Melbournský prosincový list tamního Sokola **Kvart** má na titulní stránce Ladovy vánoční kresby, a informuje čtenáře o výsledku listopadové valné hromady. Přináší také zprávu o tom, že autoru knihy „Konečné řešení otázky cikánské“ Jiřímu Gaudiňovi vyměřil Okresní soud v Písku dvouletý trest – ovšem jen podmíněčný. Gaudiňova kniha prý obsahuje, mimo jiné, i myšlenku vystěhovat cikány z České republiky do Indie. – Na poslední stránce Kvartu pak čteme pozvání „do první československé restaurace v Melbourne“. Restaurant nese jméno Koliba – ale teprve po krátké úvaze jsem si uvědomil, že to skutečně asi bude první československá restaurace v Melbourne, protože tam jak slovenské tak české restaurace jistě jsou nebo byly.

Zvláštní vánoční vydání **Čechoaustralana** pro prosinec 2010 a leden 2011 čtenáře vítá – jako konečně každé vydání Čechoaustralana – půvabnou úpravností a vkusem ženské ruky. Jeho šéfredaktorka Barbara Semenov (jako Semjonová by to znělo i působivěji) se zřejmě opět volně, ladně a rozhodně nikoli proti své vůli pohybovala mezi Melbournem, Amerikou, Plzní a queenslandským Coolumem, a odtud i odjinud nám referuje o tamních děních. V New Yorku na konferenci o tom a onom, na skok na českém Street festivalu v Manhattanu, v Plzni na návštěvě u Hany Honsové Gerzaničové, v Coolumu v rozhovoru s neúnavným českým badatelem a publicistou Stanislavem Bertonem – prostě bez hranic, šéfredaktorská Češka bez hranic. O všem dovede psát zajímavě a nějak jsem si teprve teď z jejich řádek uvědomil, že na této straně hranice je Barbara Semenov teprve od osmdesátých let. „Myslím, že nejsem mezi krajany jediná, která trpí známým syndromem rozpolcenosti mezi láskou k oběma domovům“ praví nám v obsírném a čtivém pojednání „Češi, národ bez hranic“. Netrpíme tím syndromem asi jenom my Češi – hádal bych, že oni jím jistě budou trpět i jiní vykořeněnci. A k té otázce, co nás Čechy tam i onde pojí, bych si dovolil souhlasně poznamenat, že to bude asi přece jen ta řeč, hlavně ta řeč, a pak hudba, a všechno kolem hudby, česká melodie a český rytmus, a tam my Češi máme kam sáhnout a co poslechnout. Samozřejmě, že to všechno dvojnásobně, a navíc pak asi i to vepřo, to tu českou muziku tvrdí. – K zajímavému počtení ale patří i pohled Jaroslava Weise na bratry Mašiny, Glosa Miloše Ondráška a stať Pavla Vančury „Jsem Čech“. Ale je tam toho v tom zvláštním vánočním vydání daleko a daleko víc, jen to do tohoto sloupečku zvládnout...

Stojí věru zato ještě se vrátit k **Novinám** z října minulého roku. Je tam totiž na první stránce velice informativní článek mého bývalého brisbanského kolegy advokáta Pavla Jacka. Popisuje tam podrobně, jak ve volbách lze zešvindlovat několik hlasů pro jednoho voliče, a jak nynější volební systém v Austrálii celkem nemá proti takovým praktikám žádné účinné obrany. Člověka napadá, že by – při nejmenším – měli voliči prokazovat ve volební místnosti svojí totožnost, a že volení ve více než jedné volební místnosti by nemělo být vůbec povoleno. Jackovo upozornění je zcela namístě.

Listopadové vydání česko – francouzsky tištěného bulletinu **Sokola de Paris** došlo poměrně opožděně. Na prvé stránce nám bratr starosta Jiří Bystrycký sděluje, že se rozhodl dále nekandidovat na místo starosty pařížského Sokola. A svoje rozhodnutí provází přehlednou bilancí svého osmiletého starostování. Můžeme si také pročíst jeho zvláštní zprávu o červnovém sokolském srazu v Trenčíně na Slovensku. Mezi mnoha uveřejněnými fotografiemi nalézáme i dva snímky z oslavy českého národního svátku osmadvacátého října pod Vítězným Obloukem, Arc de Triomphe, v Paříži.

Prosincový **Polygon** nemůže samozřejmě neobsahovat na předních stránkách zhuštěný přehled událostí od počátku října do konce listopadu. Je tam i zmínka o tom, jak se čeští filharmonici počátkem října ve Dvořákově síni Rudolfiny rozloučili

se svým zesnulým dirigentem Charlesem Mackerrasem. Jeho osobnost zůstane bezesporu snad tím dosud nejvýznačnějším kulturním pojátkem Austrálie s českým prostředím. – Milan Hulík mistrně analyzuje svou ostře nabroušenou statí „Retardovaná revoluce“ události kolem příchodu a počátečního vývoje českého sametu. Mimo jiné praví: „Soudím, že hesla „Pravda a láska zvítězí nad lží a nenávisť“ nebo „Nejsme jako oni“, byly jen pokračováním listopadového appeasementu. Půda pro Čalfu, právní kontinuitu a staronovou ekonomickou elitu byla připravena...“. Svoje pojednání končí Hulík zajímavou a poučnou úvahou o první „postkomunistické“ vládě komunisty Čalfy těmito slovy: „... I když tato vláda pod nátlakem veřejnosti padla – její duch v dalších týdnech revoluce kraloval dál a je zde – „napříč politickými stranami“ a českými politiky dodnes.“... Slyšme, slyšme!

Zhuštěný přehled událostí obsahuje i listopadové/prosincové číslo **Českého dialogu**, ovšem jen pro září a říjen. Samozřejmě, protože jak dobře víme, dělají-li dva totéž, nebývá to totéž, třeba říjen teď z dalekého jihu, z Austrálie, vidíme z dvou různých českých úhlů... Ve statí „Z politiky a situace v ČR“ klade Eva Střížovská tu staronovou otázku: „... Proč jsou lidé tak hloupí, že si volí za své zástupce lidi bez charakteru, hrabouny, kuličkáře?...“. To bychom věděli rádi i my v Austrálii a není zajisté pochyb, že by to rádi věděli též občané v Brazílii, v Itálii i v Jižní Africe. Možná i v tom Kocourkově. Vtírá se mi dost samozřejmá odpověď – protože jsme všichni hlupáci. Nerad bych ale zjednodušoval tento celosvětový úkaz lidské omezenosti a raději to nechme bez odpovědi... Dovídáme se, respektive znovu si s potěšením uvědomujeme při pohledu na fotografii paní šéfredaktorky Evy Střížovské, kde ji vidíme v jejím neodložitelném kulatém kloboučku mezi dvěma elegány – jeden je inženýr a druhý plukovník – že jí bylo Asociací nositelů legionářských tradic uděleno čestné uznání cenou Český patriot 2010, a to „za významný přínos v oblasti podpory národní hrdosti a zachování historie České republiky“, jak o tom referuje Martina Fialková. – Jako vždy, Český dialog toho má pro čtenáře až po tu šlajfku, ale – jako vždy – musíme se mírnit a počítat rádečky.

Kroužil, kličkoval a prolétával Bořek Šindler

SAMOTA TÍŽÍ Marcela Čechová

Čím déle pokulhávám po téhle zemi a každým dnem víc stárnu, tím častěji mne přepadají smutné myšlenky a dostávám náladu, kterou my Češi nazýváme "depka", deprese. Nic nestihám, nic se mi nedaří, nikdo mne nemá rád... Však to asi také znáte. Sudičky mi do kolébky nedaly optimismus a denní osobní i světové události mne utvrzují v poznání, že už nejsem k ničemu, že už jsem jen bezmocný lísteček, který se ještě stále třepetá na větvi dávno už poraženého stromu. Žít s depresí není veselé, věřte mi. V těch momentech kdy člověk myslí, že už nemá o co se opřít, pomáhá jediné: nebýt sám, mít někoho, komu si můžeš postěžovat a od něhož se ti dostane přátelské pohlázení, porozumění a soucit. Myslím si, že heslo, které mají sydneyké Noviny "Musíme si pomáhat" nebo ještě lépe "Měli bychom si pomáhat" je to nejlepší heslo, které kdy bylo vysloveno. Jsou to totiž dvě strany jedné mince: tím, že sdílím bolest s postiženým, pomáhám také i sobě.

Co se mi tuhle přihodilo: Sedím a koukám na televizi se záplavami, zemětřesením a neukrotitelným větrem, ale ty apokalyptické obrazy na televizní obrazovce jdou sice k mému mozku, ale už se nedokážou dotknout plně mé duše. Jsou daleko, jsou jenom na obrázku...

Pak se ozval telefon a hlas mé velice dobré kamarádky oznámil: "Vyhořela jsem". Nemám barák, shořel. Žiju a mám auto, protože jsem v té chvíli byla pryč. "Pane na nebi, tohle je něco úplně jiného než domy, zatopené rozvodněnou řekou na obrazovce televize. S lidmi, kteří ztratili své příbytky, přirozeně soucítím, ale tohle je kamarádka, kterou znám už desítky let. Víím, jak strašně těžký měla život. Vzala si muže, který ji miloval jen na chvíli a v okamžiku, kdy jej nejvíc potřebovala, se ztratil z jejího života. Nikdy si nenašla nikoho jiného. O své dvě dcery se starala sama a starala se dobře. Pak jedna z jejích dcerek měla těžký úraz na motocyklu a nevědělo se, zda bude žít. Co může být pro mámu horší?

Byla úžasně nadaná, jedna z těch vzácných žen, které jednou rukou upečou buchtu a druhou namalují obraz. Ohromná kreslířka - a nikdy se v Austrálii neprosadila - tahle země vždycky oceňovala sílu svalů víc než kumšt a intelekt. Navíc nikdy neodmítla pomoci, pobavit, potěšit, pohladit úsměvem kdykoliv to jeden potřeboval. Prostě sluníčko; člověk se zastydí, když vidí, že někdo dokáže být pozitivní i v situaci, kterou by sám určitě nezvládl.

Moje deprese? Pcha. Mám barák nad hlavou, mám hodného muže, mám zdravé děti. Jsem šťastná, nemám nač si stěžovat. I ve svém neštěstí mi moje věrná kamarádka ukázala, jak sobecké ode mne je si stěžovat. Pomáhat bychom si měli navzájem, nikoliv brodit se ve svých vlastních malých trápeních.

Tu moji dobrou přítelkyni, která přišla nejen o střechu nad hlavou, ale hlavně o všechno co milovala, o rodinné fotografie, o obrazy, o knihy, o šperky (které sama vyráběla z australských kamenů a obdarovávala jimi své přátele), možná také znáte. Možná jste se s ní setkali, možná byla nebo je i vaší přítelkyní... Dlouhá léta žila v Melbourne a v Sydney. Jmenuje se Pavla RADOVÁ, je vdova po muzikantu a dlouholetém vydavateli Hlasů Petru Radovi a žije v Melbourne. Možná ji budete chtít potěšit, aby věděla, že není sama. Můžete ji zavolat a třeba i ten příslovečný pytlík mouky by v jejím případě byl na místě. Její telefon je 0425 882 281.

MY FIRST STEPS IN AUSTRALIA MOJE PRVNÍ KROKY V AUSTRÁLII

My first steps in Australia – through a child's eyes

My new life began on 19 September 1969. Torrential rain, lots of it! Sydney at last! The moment felt like an anticlimax as I sat in the bus and looked out as it threaded its way through unfamiliar streets, the extreme weather conditions making it impossible for me to fully comprehend the surroundings. I do remember hills, lots of hills and a long, bumpy journey to an unknown destination. It was at this moment that the realisation came to me that there was no turning back, no reprieve, and my new life - whatever that entailed - had begun. This was a life-changing discovery for my six, almost seven year-old mind to comprehend.

Not knowing it then, my old life ended sometime in the middle of May 1969. The kitchen tap dripped steadily as I quickly walked through my childhood apartment in Prague. Unaware that this would be the last time I would see my old home, I ran back into the apartment through the long corridor and into the kitchen. This was for no other reason than to survey the scene and check out my box of toys in the corner of the room. My parents informed me that we were going on a five-day holiday to Austria. This news I immediately spread far and wide, unaware that to most adult minds this information, at the time, was hugely suspicious and generally meant only one thing! It was a miracle that we managed to leave the country at all!

This all happened just after the Prague Spring of 1968, following the Soviet occupation of Prague. I vividly remember at this time my first encounter with a Soviet tank. Grey and huge, to my six year-old eyes it was a massive giant moving towards me as I pushed myself against the wall of the seemingly narrow street, furiously clutching the hand of one of my parents. I cannot describe the full extent of the situation, as I was whisked away during this time to my grandparents' house in Tabor, in the southern part of the then Czechoslovakia. I firmly believe that had it not been for my grandfather's death (my mother's father) just after this time, we would not have emigrated. My mother was extremely close to her father; indeed I myself had a strong attachment to this very gentle man. Next to my father, he was one of the most important people in my life. Even though my mother was not as close to her mother, she never fully recovered from leaving Czechoslovakia and her mother.

In retrospect, something about that so-called holiday should have stirred my mind to our previous attempt at "departure" one year earlier. Then, close to the Austrian border we had to turn back as I had developed an acute case of ear infection. I remember nothing more than that it was night or early morning, in the back seat of our old

1930s Aero, looking back at my parents outside and feeling the excruciating pain in my ear.

That unsuccessful attempt probably shaped my destiny in what was to follow of my life in Prague, however brief - a turning point that I truly missed. In that time I became a school student, and my success at school and the entire school culture was something I sorely missed after we left the country. Indeed, I occasionally reminisce on that brief period of my life and think to myself, "What would have happened had we remained?" True, the school day was long and the regime quite strict, but the rewards were plentiful. The working conditions were exemplary, with sufficient natural lighting to negate unnecessary use of artificial lighting. There was a hot, delicious lunch and plenty of it! My first day was truly memorable, a flower and a chocolate bar to make one feel truly special. Dipping my pen into the ink-bottle was something I enjoyed immensely; I loved the delicious feel of the formation of the letters and numbers. It was a happy discovery for a six year-old.

This little world was forever shattered as our five-day holiday in Austria turned into a life-changing experience. We stayed in Austria for about four months with my mother's relatives. Interestingly, to this day, I have maintained a good rapport with this side of the family, occasionally hosting a member or members when they visit Australia. When overseas with my husband in recent years we visited my Austrian relatives and were made to feel very welcome.

My recollections of that stay in 1969 are slightly scattered, partly due to the fact that we were moved from place to place. The majority of time was spent in Modling between different houses, with short or longer stays in the country. This "shifting", apart from the obvious need to relieve the relatives, was what I now see as a necessity to shelter us from what I can only term as "outside influences". My parents were classified at the time as "political migrants". In Czechoslovakia my father was a design engineer whose work included military projects. I remember instances when he travelled overseas and obviously worked on projects that demanded the outmost secrecy. Up until the day he died, my father remained tight-lipped about his experiences during that time. I can only imagine what my parents must have gone through mentally during the early months. In fact, I don't think my father ever lost that fear. From the time we landed in Australia, he never travelled on another plane, not even within Australia. In 1990, following the collapse of the communist system in Czechoslovakia, my parents received a pardon. This enabled them to return to the new Czech Republic. They never did, not even for a holiday.

My time in Austria was mostly happy, the rest of our relatives and acquaintances being very friendly and helpful. We spent many pleasant hours in each other's company, on simple pleasures that probably intensified the bonding process I experienced with my parents. A vibrant, happy childhood memory was of my mother's thirty-ninth birthday. For about three weeks we had been moved to The Alm in the Austrian mountains. We spent the time roaming the countryside, my mother and I dressed in the traditional Dirndls. These national costumes consisted of dresses with slightly puff sleeves and a matching apron. The outfits were elaborately detailed with embroidery. There may have been a hat and shoes and other adornments, but I cannot recall any further details. My most precious memory is of a beautiful sunny day, with a seemingly huge field of wild flowers, slightly swaying in the wind. On this day being my mother's thirty-ninth birthday, my father and I decided to surprise her with thirty-nine wild daisies. That was probably the extent of the day, but such simple pleasure brings, to this day, a feeling of fulfilment and joy to my adult mind. Such times were precious and, unknown to me then, now form the many priceless memories I have of the times spent with my parents.

One day, back in Modling, I remember two bald men in suits standing on the threshold of the open door, myself looking down from upstairs, heart beating; father in deep, uncomfortable discussion with the men (agents of the Czechoslovakian government). Next day, a quick getaway to the airport. I am unsure of what is happening. Just as I was getting used to a new life I am whisked away to I know not where. I remember my father at the airport, with his good friend, husband of one of my cousins. It is a tearful farewell, a coin is being deposited in my father's hand. It is the popular Austrian silver coin depicting the Empress, Marie Theresa. I know that they all wanted us to stay. My father explained it to me later. But how could we? My

parents were political refugees, the situation made it impossible to stay in Austria. They had tracked my parents down.

September 1969 - the suffocating heat of the Karachi sun filtered through my body as I stepped off the plane. The journey had so far taken about twenty hours, but to my exhausted mind and body the trip seemed much longer. In fact, the time since our arrival at Vienna from Prague in my homeland now seemed to be almost a dream. At that moment I began to long for the life we had left behind. The four-month stretch in Vienna following our quiet departure from Prague was an adventure, but an adventure I would have gladly forsaken as I now stood on the gangway caught unawares by a blast of hot air. From my vantage point, Karachi Airport loomed as a flat landscape, where in the distance, I could see the airport building. Inappropriately attired in my woollen twinset, skirt and warm stockings, I surveyed the unfamiliar scene with an air of resignation and finality. At that moment, it felt as though my clothes were melting into my shocked body. I suddenly felt vastly older than my six years, and infinitely more knowledgeable. I now knew we were gone forever from the life I had known and loved. The walk from the plane to the airport building seemed long and tedious, and so utterly hot and exhausting I cannot now help but wonder what was going through my parents' minds at the time. They had left everything behind in the hope of a better life in a far away country. So far, this did not seem an ideal situation to me.

The waiting lounge of Karachi Airport building was noisy and rather exciting, but more importantly it was far cooler than the stifling heat outside. I sat and watched in fascination as a yellow toy car wove in and out and around, attached to its umbilical cord as though to a mother watching and supervising her offspring. In its infancy, the pre remote-controlled corded toy car seemed like an ideal acquisition, and I longed to be the proud owner of such a grand toy. The excitement of witnessing this spectacle made the three-hour wait consisting of noise, hustle and bustle infinitely more bearable.

Turbulence, night, noise and light - sparks underneath - flying over Vietnam during the second half of the long flight to Australia. Lying across my parents' laps to try and sleep fitfully, I remained blissfully unaware of the fighting occurring below. I learned later from my parents of their sheer horror at the magnitude of the situation.

Sydney, 19 September 1969 - rain pelting down as the bus made its way to some unknown destination. I later learned from my parents that on the plane everyone was given coloured buttons corresponding to a state in Australia. Our button, green or blue, I cannot recall precisely, was the button for Sydney. As refugees, political in the case of my parents, we began our new life in Villawood, in the half moon sheds known as Nissen huts. These huts were erected during the Second World War and have long since been demolished. As these hot and sparse sheds had no bathrooms, only kitchen sinks, there were communal bathroom and toilet facilities on the premises, shared with Turkish migrants. The condition of these facilities was indescribable! I can only remember bathroom basins overflowing with some sort of soupy mixture and the shower recesses being not much better, doubling, I suspected, as toilets. Thankfully, I cannot recall any further details nor can I, again thankfully, remember how I managed to use any of the facilities.

The communal canteen I remember as fair, with the biggest incident being the near-swallowing of a fish bone. Even so, I remember many a time dining in the shed with my parents on our favourite fare at the time, rye bread and liverwurst, which my parents had obviously managed to obtain from some "European" network within the camp! I met a friend at this time, a little Czech girl about my age who lived, not in the Nissen hut, but in a perfectly inviting two or three-bedroom house, still within the Villawood compound. I remember feeling a twinge of jealousy at the seeming unfairnesses of it all, but I loved to visit the cosy haven. At the time the fairly modest single-storey dwelling was a magical kingdom set in majestic, luscious and shady grounds. The neighbouring houses appeared to be silhouetted by almost identical vegetation, palms being the dominant plant from my memory. This was a far cry from the hot, barren landscape our hut was situated in. Row upon row of these shed-like structures stands uppermost in my mind. I also recall dirt tracks running through these structures; not the green grass and pretty pathways of my friend's house. I am sure I would have questioned my parents about this seemingly unjust

situation, but I cannot remember their response. Our political circumstances, I am sure, would not have helped our residential status!

Twenty-third of September 1969 - the day of my seventh birthday - arrived; a seemingly hot spring day (or so it appeared to me). An unusual day it seemed, to my newly seven year-old soul. I was seven, but of course, there were no bells and whistles. I felt apprehensive, no one really knew and my parents were in no position to indulge in gift giving. Then a miracle happened! Two kind, young Samaritans came swooping down and rescued my wounded self from the doldrums. These strangers took pity on me and showered me (or so it seemed at the time), with an assortment of inexpensive gifts. I can still remember most of them quite clearly - one of Snow White's dwarfs (which I still have), a pink, patterned bracelet (yes, I can still recall the pattern), a small water pistol and an assortment of sweets including the chewing gum Juicy Fruit. Treats indeed to my present-starved soul! To this day I am not sure of the circumstances, or whether my parents were involved. Unfortunately I never thought to ask whilst they were alive. During their lifetime this incident appeared no more than a minor incident; now, writing about it, it has assumed more noteworthy proportions.

Apart from my birthday and quiet times with my parents and friends, life at Villawood was hot and hard. It was a shock to my system and no doubt to everyone's system. Our Nissen hut consisted of one long room that was partitioned off, allowing for living quarters at the front and sleeping accommodation at the back. Of course, there may have been some overlap, but I am restricted by a child's memory. I can now only imagine what horrors were going on in my parents' minds during this very difficult, initial phase of our new life in Australia.

Memories of school at Villawood were compartmentalised into the schoolroom and the schoolyard; and not much more. Sitting down on the mat with an open book with no knowledge of the English language was my first recollection. A multitude of nationalities all staring at some foreign print while a beautiful, young female teacher was sitting on a chair opposite, book in hand; holding it out to the class to see; trying to explain its contents. Whether her English was fluent I cannot remember. She was undoubtedly not of English extraction - I can clearly recall her luscious hair held together in a single, dark ponytail falling to one side of her shoulder; her prominent lips clad in the fashionable light pink effervescent lipstick of the time. Upon recollection, she was not unlike my early memories of a cross between the yoga guru Swami Sarasvati and the Greek singer Nana Mouscouri. I sat there wondering what everyone else was understanding, thinking, as I felt totally at a loss. I sorely missed my confident, happy school life in Prague. A quick getaway off the children's swing in the school playground as a stream of urine almost hit me. Luckily, I moved away just in time to witness a torrential stream flood on the seat of the swing. Other times I found myself in tears as my, and my friend's, favourite cheese snacks disappeared from our bags hanging up in the lobby area. Of course, it felt far more distressing due to our strained financial circumstances at the time.

After initial hard times (tempered for my father by his discovery of the "paradise" of Bondi Beach!), my parents both returned to work. My mother found work first, as she knew English, assembling watches, and later catering at Hornsby Hospital - but never to her level of professional employment in Prague. My father returned to his profession as an engineer after an initial spell of night-shift factory work at ACI Glass. Their first jobs enabled them to move out of Villawood just as the heat of summer hit the terrible huts, and into a kindly-provided flat above a Jewish club in Bondi, then later to buy their lifelong house in Asquith. My father I think was happy with his new life, my mother, I sensed, missed life in Prague but made the best of her new life. I became an Australian girl, unhappy with the rough Australian schools with their cold wooden floors that I had to sit on and their generally poor conditions. How unfair that I was tantalised by that beautiful school in Smíchov! After initial "academic success" there I had to reascend the educational ladder through a language barrier in Australia, while still speaking Czech at home of course!

So my new life really did begin on that bus on 19 September 1969. Travelling through torrential rain, I cannot remember anything past a glimpse of that seemingly long journey. I suppose, by that stage, I was becoming accustomed to uncertainties in my life, and this situation was just that and more. The world I had known was gone; and the only physical, emotional and even cultural link from the old world were

my parents. We were travelling through uncertainty, and were now all alone in a strange new world.

In this strange new world, my parents were there with me, always. Yet in my recollections I am often unable to remember any other detail past their physical presence, only my memories of the situation, often in vibrant colour and detail, as seen from a child's perspective. This is particularly true in the early days and months of my family's escape from our homeland. And because the events were seen through my eyes, a child's innocent and yet untrained eyes mercifully oblivious to the true reality of the situation, I felt no real fear. This fear I now know must have gripped my parents from day one of their departure. That realisation is a life-changing perception of everything my parents ever stood for. To this day I remain in need of a knowledge that, with my parents' passing, will never be fully realised. Their fears, apprehensions and regrets, whilst on a superficial level seem, through a lifetime in their presence, to be almost obvious, no amount of conjecture now will totally answer all those unanswered questions that I now seem to have a great need to have answered. Unfortunately, this situation has a habit of surfacing once a life-changing event has occurred, such as the loss of one's parents. That indeed, seems to be the natural order of things, no matter what the circumstances one is placed under throughout the time span of a family unit. One is never quite ready for change, no matter how obvious that change may be.

Lenka Prescott, Mount Ku-ring-gai NSW

ÓDA NA ÁŤU (Vzpomínky z dětství) Ivo Jindřich Václav Pšeničný

Když jsem černovlasé baby býval, objevila se u nás Áťa. Rodičové vlastnili železářský obchod v Praze na Flóře. Pracovali od devíti hodin ráno do šesti večer a tak potřebovali kuchařku. Měli štěstí - našli mladou dívku Zdeňku Radovou z berounských lesů. Já jsem zkomolil její jméno na Áťu a na první pohled vznikla vzájemná láska (ve vší počestnosti, byly mi asi 4 roky).

Náš byt v čísle 144 na Trídě Maršála Focha (lidové Fošovka) na Vinohradech měl pokojíček pro služku. Ten byl ale temný, jen s okénkem do světlíku, Áťe se nelíbil a vymohla si, že se jí koupila železná skládací postel. A tak spala v prostorné kuchyni s krásným výhledem ze 4. patra. V krátké době se Áťa stala nepostradatelným členem rodiny díky její loyaltě a kuchařskému umění. Většina našich přátel se nám ji pokoušela odloučit, ale bez úspěchu. Ona u nás byla šťastná. V kuchyni byla absolutní vladařkou. Mého tátu (na kterého si hned tak někdo netroufl) vyhodila z kuchyně se slovy: "Teď mi sem, pane inženýre, nechoďte!" Já však v ní měl mocnou ochránkyni před často nehodnými slečnami k dětem, které o mne měly pečovat.

Tatínek měl na balkóně truhlíky s hlinou a pěstoval tam různou zeleň. Muselo se to hnojit. Dobrák Áťa jakmile zahlédla dole na ulici povoz tažený koňmi, popadla lopatku a sjela výtahem dolů posbírat koňské "koblíhy". Tehdy se ještě uhlí, pivo, led a pošta rozvážely koňskými povozy. Jednou u nás zazvonil žebrák. Áťa v domnění, že má hlad, mu namazala krajíc chleba sádlem se škvarky. Ale žebrák asi chtěl peníze a přilepil ten chleba namazanou stranou na dveře - chudák Áťa to pak musela umýt.

Kazdou sobotu měla odpoledne a večer volno a chodila na zábavy. Vždycky mně přinesla malý dáreček, opičku na gumičkách a podobně. Jedno léto o prázdninách mne Áťa vzala na Zdejcín k její rodině. To byl zážitek pro městského kluka! Hluboko v lesích tam byly čtyři statky, hospoda a myslivna - nic víc. Na dvoře statku močůvka, kam se dávala vykydaná sláma z chléva. To se pak vyváželo po polích jako hnojivo. Kolem kravičky, kozy, slepice, husy, kachny, a holubi poskytující znamenitá jídla. Měli mě tam všichni rádi, pan Hakl z vedlejší usedlosti mi daroval tahací harmoniku (byl chudák hrbatý po pádu z hůry ve stodole). Pan myslivec s chotí mě učili v hospodě bouchat pivním púlitrem do stolu (což by se mé mamince asi moc nelíbilo). Děti chodily pěšky do školy v zimě v létě, hodinu jedna cesta. Moc se mi tam líbilo a prodlužovali jsme si pobyt, až nám moje maminka rázně nařídila vrátit se okamžitě domů do Prahy.

Další vzpomínka - mobilizace československé armády 20. května 1938. Byl strach, že Němci budou bombardovat Prahu. Áťa mě vzbudila asi kolem druhé hodiny ranní,

oblékla mě a táta nás odvezl autem do Radotína, kde jsme měli domeček jako letní byt. Nikdy nezapomenu na tiché proudy mužů s černými dřevěnými vojenskými kufry proudící ke svým jednotkám setmělými ulicemi. A později vracejících se domů se zoufalým výrazem bezmocného vzteku a žalu nad zradou a zbabělostí vyšší moci. Následoval Mnichov, pak germánská okupace Čech a Moravy 15. března 1939.

V té době se Áťa seznámila s mužem, kterého si pak vzala a po bolestném loučení s námi odešla do Karlových Varů.

Áťa se opět ozvala po válce a pozvala celou naši rodinu v pětáctýřicátém roce do Karlových Varů - to bylo shledání! Bohužel neměla štěstí, její muž se ukázal být hrubiánem a násilníkem a tak se rozvedli.

Naposledy jsem se s Áťou sešel někdy v šedesátých letech - pozvala mne a mou ženu Olgu opět do Karlových Varů, kde měla velice skromný byt a pracovala pro železnici. Vyvářela nám svá skvělá jídla a vzpomínali jsme na staré dobré časy. Pak přišla sovětská invase, museli jsme utéci do Austrálie a vůbec nevíme, co se s Áťou stalo. Ale v našich vzpomínkách bude žít navždy jako poctivá, čestná, hodná, pracovitá a talentovaná česká žena s "common sense".

Áťo, poznat Tě byla pocta!

KRASLICE

**MATKY, OTCOVÉ, BABIČKY
A DĚDEČKOVÉ!!! Přiveďte své děti
do našeho Národního domu
16 Grattan Crescent Frenchs Forest
v neděli 10. dubna. Od 10:30 se tam
naučí zdobit velikonoční vajíčka.**

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2011 VĚSTNÍK \$25?

Hádkový koutek

Nejprve výherce a řešení problémů z minulého Věstníku (a zde se musím opakovat): pan **Richard Toman** správně vyřešil všechny tři problémy. Oznámil mi však, že si chce zachovat svůj amatérský status a odměnu si nepřeje. Dám to tedy jeho jménem na Věstník.

1. Only five of the following six words have something in common: **bled, bug, drum, oats, our, pies**. Which one is the odd word out? "Toman solution": **bug** is the odd one out. All the other words can drop a letter and still form another word: *bed led, rum, oat sat, or and pie sip*. I sent him a **hint**: look for a **prefix**, and he found it straight away: **oats**, as we can have: *humbled, humbug, humdrum, humour and humpies* (aboriginal huts).
2. Napište libovolné matematické operace mezi tři stejné číslovky, abyste dostali výsledek 6.

$$(1 + 1 + 1)! = 6;$$

$$2 + 2 + 2 = 6;$$

$$3 \times 3 - 3 = 6;$$

$$\sqrt{4} + \sqrt{4} + \sqrt{4} = 6 \quad \text{or} \quad 4 + 4 - \sqrt{4} = 6 \quad \text{or} \quad \sqrt{(4 \times 4)} - \sqrt{4} = 6;$$

$$5 + 5 / 5 = 6;$$

$$6 + 6 - 6 = 6;$$

$$7 - 7 / 7 = 6;$$

$$8 - \sqrt{\sqrt{8 + 8}} = 6 \quad \text{or} \quad (\sqrt{(8 + 8 / 8)})! = 6; \quad \text{Považuji } \sqrt[3]{\quad} \text{ za nepřijatelnou...}$$

$$\sqrt{9} \times \sqrt{9} - \sqrt{9} = 6 \quad \text{or} \quad \sqrt{(9 \times 9)} - \sqrt{9} = 6;$$

3. Máte tři krabičky čokoládových bonbonů s náplní. Jedna obsahuje anýz, druhá mátu a třetí je smíšená. Ani jedna nálepka označující obsah krabičky není správná. Co je nejmenší počet bonbonů, který musíte ochutnat, abyste mohli správně určit, co je ve které krabičce? **Stačí ochutnat jen jeden bonbon.**

Vysvětlení: Otevřeme krabičku označenou "smíšená". Protože je nálepka nesprávná, musí být všechny bonbony buď anýzové, nebo mátové. Je-li náš bonbon mátový, zbývají anýzové a smíšené bonbony, ale v krabičce označené "anýzová" ty anýzové být nemohou, musí tam tedy být ty smíšené...

Má první otázka je velmi známá; bratr Petr Čermák se mi o ní zmínil, ale třeba jste si nevzpomněli ji prozatím zadat svým dětem či vnoučatům. Vyžaduje znát nebo alespoň rozumět základní logice.

1. **Na rozcestí stojí dva bratři. Víš, že jeden vždycky mluví pravdu, ale ten druhý vždycky lže. Potřebuješ se dozvědět, která z těch dvou cest vede do Timbaktú. Můžeš zadat pouze jednu otázku jen jednomu z nich, leč nevíš, který z nich je ten lhář. Co se tedy jednoho z nich zeptáš?**

Druhá otázka může být velmi usnadněna, pokud víte, že matematika je věda struktury a vzorků (patterns). Když například znáte "trojúhelníková" čísla, jako staří Řekové. Bude-li mít někdo zájem, mohu mu to popsat v e-mailu, protože jedna stránka nemá dost místa...

2. **Najděte sté striktně vzrůstající číslo.** Striktně vzrůstající čísla jsou taková čísla, kde každá číslice napravo je větší než ta předchozí číslice. Například 2479 je striktně vzrůstající číslo, ale 2449 není. Žádné číslo nemůže začít nulou, a každé musí mít alespoň dvě číslice; nejmenší takové číslo je 12.
3. **Pokuste se zaranžovat šest zápalek tak, abyste dostali čtyři rovnostranné trojúhelníky.** Tahle otázka vyžaduje to "paralelní" myšlení Edwarda de Bona.

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štiky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 17/4/2011 v 14.00 hodin:

KAM ČERT NEMŮŽE

Ve své době slavná komedie, která si pohrávala s duchařskými, ne-li přímo dábelanskými náznaky. Před domem i v bytě přepracovaného vědce se zjevuje tajemná dívka, která jako by se před jeho očima právě zhmotnila. Někdejší Faustův dům, jehož dávného obyvatele si měl pekelník odnést stropem, umocňuje roztomile strašidelné zakotvení. Dívka si zpola zmateného muže odveze na výlet, ocitnou se na vesnici i nedalekém zámku, kde způsobí mnohé zmatky. I když nejvíce pozornosti získala ústřední dvojice vtipné zahraniční Miroslavem Horníčkem a Janou Hlaváčovou, mimořádné oblíby dosáhla i rázovitá dvojice vesnických brumlalů (Vlastimil Brodský, Jiří Sovák). Režie: Zdeněk Podskalský st. Hrají: Miroslav Horníček, Jana Hlaváčová, Jiří Sovák, Vlastimil Brodský, Rudolf Hrušínský a jiní.

Neděle 15/5/2011 v 14.00 hodin:

LELÍČEK VE SLUŽBÁCH SHERLOCKA HOLMESE

Portorický král Fernando XXIII. požádá slavného detektiva Holmese, aby mu sehnal dvojníka, neboť se obává atentátu. Holmes najde v moravském Brodsku notorického dlužníka Františka Lelíčka, který je králi podobný jako vejce vejci. Lelíček, pronásledovaný věřiteli, nabídku přijímá. Krásná a mladá královna odmítla se svým zbabělým manželem odjet do bezpečí v exilu. Lelíček se energicky ujímá své role. Královnu okouzlí temperamentním chováním na býčích zápasech i tím, jak chladně čelí atentátu. Mezi nic netušící královnou a mazaným Lelíčkem vznikne vášnivý vztah. Zrádní ministři chystají další atentát. Pekelný stroj, nastražený v gramofonu, má být spuštěn po přehrání nové státní hymny. Holmes unikne na poslední chvíli ze sklepení, kam byl zavřen atentátníky, a zachrání Lelíčka i královnu. Fernando v azylu zemřel. Lelíček, zamilovaný do královny a spokojený ve své roli krále, odmítá výpověď. Pohrozí mezinárodní ostudou, kdyby vše oznámil veřejnosti, a tak je nakonec ve své funkci ponechán. Režie Karel Lamač Hrají: Vlasta Burian, Martin Frič, Lída Baarová, Theodor Pištěk, Eman Fiala, Přemysl Pražský, a jiní.

Dobrý deň, prosím vás, potrebujem sa dostať čo najrýchlejšie na stanicu.
Počkajte, odviažem vlčiaka.

Viete, kedy je človeku najlepšie samému?
Keď dedí!

Manželka sa vráti ubehaná domov a vraví:
Teda, ale si ma našťval! Ja ta hľadám po všetkých krčmách a ty si tu spokojne umývaš riad!!!

Príde Fero k holičovi, že by chcel ohôliť, ale hlavne, aby mu to dobre zaholil pod perou. Holič na to ma vychytávku - dá mu do pusy pod to miesto guľičku.
Po vykonanej práci je Fero veľmi spokojný. Akurát sa žartovne spýta holiča:
A čo by sa stalo, keby som tu guľičku prehltol?
No Bože, čo... - odvetí holič - Priniesli by ste ju na druhý deň, tak ako to robia ostatní!

Do autobusu chce nastúpiť mladá štíhla žena v úzkej sukničke. Urobí krok na schodík a nemôže zdvihnúť nohu. Neváha, siahne rukou dozadu a povolí trochu zips. Nepomohlo to. Tak povolí zips ešte viac...
Opäť to síce nepomohlo, no mladý muž, stojaci za ňou, ju chytí rukou za ritku a potlačí ju do autobusu.
Dievčina sa rozčúli:
Pane, čo si to dovoľujete?! Vôbec sa nepoznáme, teda žiadne dôvernosti!!
Tiež si to myslím! - súhlasil mladík - Dvakrát ste mi rozopla zips na rázporku...

"Nazdar! Počul som, že si sa oženil."
"Oženil. Nechutila mi strava v nasej závodnej jedálni."
"A pomohlo?"
"Áno, teraz už mi v závodnej jedálni chuti."

Sťažuje sa čerstvá nevesta matke:
Mami, včera sme mali našu prvú veľkú hádku.
Ale to je predsa normálne.
No dobre, ale čo s tou mŕtvolou?

Ráno po svadobnej noci telefonuje dcéra svojej matke:
Mamička, ty si moje jedine útočisko.
Čo, Gabika, vari ta bije?
Nie, ale je hladný.

Manžel kričí na manželku:
Prosím ta, podaj mi tie golfové ponožky.
Aké? Veď ty žiadne nemáš.
Ale áno. Tie s tými osemnástimi dierami.

Slovák ma len tri želania počas dovolenky:
Jemný piesok. Čistá voda,
...a aby sa miešačka nepokazila

Jedného dna sa pozrel dedko na babku a takto nahlas si zavzdychal:
Mam už skoro sedemdesiatku. Tesil som sa, že sa budem starať o záhradku, o vnučkov... a tu zrazu BUM! Vymysleli Viagra.

Community Partners Program – CPP ***Spojujeme komunitu se službami***

Polské centrum poradenství a sociální pomoci obdrželo roční grant v rámci programu Community Partners Program (CPP).

Program je zaměřený na starší členy východoevropských komunit.

Hlavní cíle programu CPP:

- pomoc starším Australanům východoevropského původu a jejich pečovatelům v přístupu ke komunitě a k rezidenčním pečovatelským službám, jakými jsou například, balíčky služeb péče o starší lidi Community Aged Care Packages (CACPs), týmy určení potřeb péče Aged Care Assessment Teams (ACATs), zařízení rezidenční péče (hostels nebo nursing homes)
- podpora hlavních poskytovatelů péče v poskytování kulturně i jazykově vhodné péče klientům východoevropského původu

Pracovník programu CPP poskytne informace o dostupných službách a může pomoci napsat doporučení. V rámci programu CPP budou také pořádány informační setkání s cílovými komunitami a poskytovány informace prostřednictvím komunitního média.

Pracovník programu CPP může poskytnout hlavním poskytovatelům péče informace o kultuře a tradicích české komunity a o strategiích organizace kulturně vhodných aktivit pro klienty. Může také zorganizovat informační setkání se zaměstnanci.

Polské centrum poradenství a sociální pomoci připravuje příručku českých kulturních zvyklostí, jež bude pro poskytovatele péče k dostání na požádání za minimální poplatek.

Pro bližší informace kontaktujte pracovníci programu CPP:

Pondělí – Pátek
9:00 – 16:30

(02) 9716 0554 nebo (02) 9716 0036
e-mail: cpp@polishwelfare.org.au

Community Partners Program je iniciativa australské vlády

O žabce královně Edgar Dutka

(Z knihy *Dvanáct nejkrásnějších pohádek*, Mladá fronta Praha 2009)

Byl jeden kníže a měl tři syny. Mít tři syny je radost, ale i starost. Komu předat vládu? Co kdyby ji předal tomu, který si později vezme hloupou ženu, a celé knížectví rázem zhloupne? Rozhodl se, že si synové musí napřed najít nevěsty, a on sám pak určí, která z nevěst bude tomu kterému nejlépe pomáhat vládnout. Prostě synům řekl: „Udělejte si po jednom šíp, jděte na kopec nad město, napněte tětivy a vystřelte je do rozličných stran.“ Synové si udělali po jednom šíp, vyšli na kopec a každý vystřelil: nejstarší bratr v pravou stranu, prostřední v levou a nejmladší Ivan, urostlý junák, napnul luk, co mohl nejvíce, a vypustil svůj šíp přímo. Nejstarší bratr našel svou střelu u dvorního ministra na dvoře (už napůl ožvýkanou od psa), prostřední u jenerála knížecího vojska (málem přitom zastřelil svou budoucí nevěstu, neboť šíp vletěl otevřeným oknem rovnou do ložnice a zabodl se těsně nad její hlavou do čela postele, jen to zadrnčelo - hezké probuzení!), jen nejmladší Ivan svůj šíp nemohl najít. Viděl, jak velkým obloukem přeletěl všechny chalupy, doletěl až na zakázaná luka a zapadl kamsi do mokřin, kam nebylo bezpečno chodit, protože tam už začínaly bezedné bažiny.

Ivan chodil mokřinami dva dny, ale šípů nebylo. Bez něho se však nechtěl vrátit, aby si otec nemyslel, že svou nevěstu dost nehledal. Teprve třetí den u malé bahenní tůňky pod listem zahlédl jeho špičku. „Vida, mám ho!“ zaradoval se Ivan, ale když se k němu shýbl, uviděl, že šíp drží v hubě ropucha, která byla samá bradavice a za ušima se jí z každé strany nadýmaly dvě boule, prostě ošklivost sama. Ivan chtěl odejít a na svůj šíp zapomenout, ale ne tak ropucha. „Kvak kvak! Koukej se vrátit, Ivane, a vezmi si svůj šíp, sic z tohoto bahna nikdy nevyjdeš.“

„Nejen, že je škaredá, ale ještě si svým kvákavým hlasem poroučí!“ pomyslel si Ivan, jenomže když se k žábě sehnul, aby si od ní vzal svůj šíp, mrštně se hup převrátila na záda a najednou stál uprostřed bahnitých luk bílý altánek jako někde v lázních, jen klavír chyběl. Ivan vytáhl škorně z bláta a vstoupil.

„Vím,“ kvákla ropucha, „žes tři dny nejedl. Nedáš si něco?“

Jen to dořekla, opět se mrštně převrátila na záda - a ihned tu byl stůl s všelikým jídlem a pitím vrchovatý. Ivanovi se ropucha už nezdála tak ošklivou, ale přesto když jedl a pil, raději se díval kamsi do luk, aby si nekazil chuť k jídlu.

„Poslouchej,“ kvákala přitom žába, „tvůj šíp zaletěl ke mně, ty si mě musíš vzít za ženu, pakliže nevezmeš, nevyjdeš z této bažiny.“

To se ví - vemte si ropuchu za ženu! - Ivanovi z toho veselo nebylo, ale svačinka byla dobrá, a tak zabalil žábu do šátku a odnesl ji domů. Dovedete si představit, jak se bratři a jejich nevěsty smáli, když uviděli Ivanovu vyvolenou.

Přišel den svatby, Ivan jel v kočáře a jeho ropuchu nesli do dvorce na zlaté misce. Když procházeli špalírem svatebních hostů, mnozí nevěřili svým očím a kroutili hlavou, někteří si nad ropuší ohavností potajmu odplivli do rukávu a ještě jiní prostě nemohli zadržet smích. Pop se ptá: „Berete si zde Ivana za svého muže?“ - „Kvák!“ - „Co kvák?“ povídá pop. „Kvák ano, nebo kvák ne?“ - „Kvák ano!“ kvákla ropucha do ticha a všichni se podívali, že žába vyslovila lidské slovo.

A co teprve, když si večer Ivan přivedl svou vyvolenou do své komnaty. Tu se ropucha začala svlékat ze své žabí kůže a před Ivanem najednou stála překrásná panna, i hlas měla rázem lahodný! „Jmenuji se Vasilka,“ řekla panna. Ivan nad její krásou jásal. Ráno si ta krásná panna opět na sebe vzala svou ropuší podobu i kvákavý hlas. „Ta kůže mě chrání. Musím v ní zatím zůstat skryta. Jednou ti všechno povím, Ivánku, kvák!“ dořekla už zase jako ropucha. Ale od té doby se Ivan jen usmíval, už v té ropuší kůži neviděl ošklivost, ale naopak panenskou krásu, kterou skrývala. A tak spokojeně a šťastně žili. Leč po nějakém čase si kníže nechal syny zavolat a řekl jim: „Milí synové, nyní jste už všichni ženatí, rád si vyzkouším vaše ženy, vaše nevěsty: každá mi ušije košili.“ Poté jim dal po kusu plátna a řekl, aby ty košile byly do zítřka hotovy. Starší bratři přinesli plátno svým ženám a ty hned povolaly své matinky a matinky služky a služky šikovné holky z vesnice, aby se okamžitě pustily do práce: jedna stříhala, druhá šila rukávy a jiná zas přišívala gombíky. Mezitím nevěsty poslaly služku, aby se šla podívat, jak bude ropucha šít košili!

Když služka špehýrkou do pokoje pohleděla, tu Ivan zrovna pokládal plátno na stůl. „Co jsi tak smutný, Ivánku?“ kvákala žába.

„Jak nemám býti smutný?“ odpověděl Ivan, „Otec přikázal, aby mu z tohoto plátna každá nevěsta do zítřka košili ušila.“

„Běž spát. Nějak to uděláme.“ Poté vzala nůžky, rozstříhala plátno na malé kousičky, otevřela okno a vyhodila je ven na vítr: „Bujní větrové, rozneste ty kousky a ušijte tchánovi košili!“ A zavřela okno. Fertyk.

Když služka nevěstám vyklevetila, co viděla a slyšela, ty se jen smály. Co asi Ivan zítra otci přinese? Co se dá od takové hloupé ropuchy čekat! Druhý den, když se Ivan vyspal, podala mu žába košili: „Tu máš, můj muži, dones ji otci.“ Ivan vzal košili a přinesl ji otci, i bratři od svých nevěst košile přinesli. Napřed ji knížeti podal nejstarší bratr. „Ta košile je ušitá, jak se běžně košile šijí,“ povídá taťka a vzal košili od prostředního syna. „Totéž,“ povídá kníže a jal se prohlížet košili toho nejmladšího. „Inu - není na ní jediného švu viděti. Toto je košile, kterou budu nosit jen v největší svátky,“ povídá uznale starý pán.

„Ale to není všechno, moji milí. Rád bych viděl, zda vaše ženy zlatem a stříbrem vyšívati umí. Naberte sobě hedvábí, zlata i stříbra, ať mi každá z nich do zítřka udělá kobereček.“ Stejná historka: zatímco druhé dvě nevěsty opět povolaly šikovné ruce, ropucha rozstříhala hedvábí na malé kousky, zlaté a stříbrné nitě pocuchala, otevřela okno a všechno do větru vyhodila: „Bujní větrové, přineste mi kobereček, kterým můj otec okna zakrýval.“

Když služka přinesla, co viděla, nevěsty hedvábí také rozstříhaly, zlaté a stříbrné nitě rozdrchaly a všechno z okna do větru vyhodily. Jenomže kousky hedvábí s pomuchlanými nitěmi spadly dolů do trávy a tam zůstaly ležet a koberec nikde. Rychle sehnaly jiné nitě a dvacet děveček mělo do rána co dělat. Stihly to, ale verdikt otce byl stejný jako prve: první koberec se může ke dveřím do síně pokládat, aby se o něj nohy otíraly, druhý se hodí na koně, aby nezmokl, avšak pro koberec nejmladšího neměl dost slov uznání: „Tímhle kobercem mi prostírejte stůl jen při slavnostech.“

Do třetice kníže synům řekl, aby mu jejich nevěsty do rána... Tuším, chleba upekly? Nebo udělaly buchtičky s krémem? Už nevím. Ale vyšlo to nastejno. Prostě kníže nevěsty vyzkoušel, jak umějí šít, jak umějí vyšívati a do třetice, jak umějí kuchtit. Jestli jste někdy viděli ropuchu, musíte uznat, že když vyhrála ve všech třech disciplínách, musela to být ropucha zázračnice! Bylo by přirozené, kdyby vyhrála v chytání much za minutu nebo v nočním kvákání, ale ušít košili, vyšít kobereček či upéct pecen křupavého chleba nebo dokonce udělat buchtičky s krémem? Panečku, za tím něco muselo být! Nejspíš to i knížeti bylo divné, proto pozval své syny i se ženami do svého dvorce na oběd.

Ivan doma seděl, podpíral si hlavu a zadumaně popíjel chlebový kvas, zatímco ropucha dřepěla před ním na stole, vyvalovala na něho své žabí oči a nafukovala si vaky za ušima. To po jejím znamenalo: „Co zas, miláčku?“

„Otec nás pozval i se ženami k sobě na nedělní oběd,“ povzdychl si Ivan. „Řekni mi, ropuško, kterak ty budeš otci připíjet nebo přiborem jíst?“

„Máš, nebo nemáš mě rád?“ zeptala se žába. „Ty víš, že tě mám rád. A udělal bych pro tebe všechno. Ale nesnesu, aby se nám lidé smáli.“ „Nech prostáčky, ať se smějou. Copak to není k smíchu, když krásný mládenec si vyvolí ropuchu za ženu? Jen my dva víme, že jsou krátkozrací. Do nás nevidí. Budu tam hezky kvákat, neboj se, třeba i knížeti na hlavu vyskočím, ať je legrace. Běž si lehnout, ať nemáš kruhy pod očima,“ řekla žabka a sama obloukem skočila ze stolu až ke kamnům na svou peřinku.

Druhý den k poledni se už všichni sjeli do knížecího dvorce, celé rodiny jenerálovic i ministrovic a už přijel i Ivan, který ráno svou ropuchu marně hledal, nikde ji nenašel. A tu z dálky uslyšeli dunění kopyt, jako by se celé stádo divokých koní ze stepi blížilo, a už všichni viděli, jak prašnou cestou ke dvorci běží běhouni s chocholy, za nimi na bujných koních předjízdníci, pak hajduci (nebo naopak?) a teprve za nimi jede pozlacený kočár, marno popisovat! Kníže myslel, že ho jede navštívit sám car a chtěl mu vyjít vstříc, aby ho patričně uvítal, ale Ivan ho zadržel: „Nechodte, otče. To přijíždí moje žena ve svém ohyždném převleku.“ Ivan už připravoval otce na tu nemilou podívanou.

Kočár zastavil přímo před knížetem a z kočáru vystoupila Ivanova žena a byla tak krásná a půvabná, že to nejen starému knížeti bralo dech. Všichni si sedli za hodovní stůl, i Vasilka připila otci, a všichni se pustili do jídla. Co Vasilka nedopila, vždy nalila do rukávu a kosti sypala do druhého rukávu. Když to nevěsty bratrů viděly, hned to taky tak dělaly. Konečně vstali od stolu, hudba začala hrát a Vasilka šla tančit: máchla jedním rukávem, a hned bylo v zahradě po loket vody, máchla druhým rukávem, a na vodě se houpaly dvě bílé labutě (obě zdravé, žádná nechcípala), prostě labutí jezírko, i lekníny na něm byly. Když Vasilka dotančila, všechno zmizelo - voda i labutě.

Pak šly nevěsty bratrů tancovat, jakmile však máchly rukávem, tu všichni kolem byli mokří, jako by je z potoka vytáhl. Když druhým rukávem máchly, vzduchem létaly prasečí kosti a bylo veliké štěstí, že někomu oko nevypíchny. Vasilka byla prostě královnou večera. Když to Ivan viděl, tajně z dvorce se vytratil a doma tu ošklivou ropuší kůži do ohně hodil, aby jeho Vasilka byla už napořád jeho překrásnou ženou.

Když Vasilka přijela domů, hned se sháněla po své kůži, ale z té už zůstala jen hromádka popela. „Nu, můj Ivánku,“ řekla Vasilka smutně, „když jsi mi nemohl posečkat ještě chvíli, tedy mne nyní hledej za třikrát devíti zeměmi v třicátém cařství. Takto prozrazena, musím zpátky. Pochybuji, že se ještě v tomto životě uvidíme.“ Ivan skočil, aby svou ženu objal a pevně sevřel, ale už sevřel jen vzduch. Vasilka zmizela. Ivan dlouho seděl s hlavou v dlaních a nemohl pochopit, proč se tak stalo, jak se stalo. Inu, jel se rozloučit se svým otcem i se svými bratry a za úsvitu se vydal kam? To nevěděl ani on sám!

Nikdy si nepomyslel, že země je tak širá, řeky široké a hory vysoké. I počasí se měnilo. Slunce na dlouhé týdny se schovalo za mraky a padal studený déšť. Teprve s prvním sněhem objevil v dáli něco, co ještě neviděl: u lesa stála chaloupka na kuří nožce, která se zvolna na té drůbeží noze otáčela.

„Postůj, chaloupko. Zadem k lesu a ke mně předem!“ zvolal Ivan. A chaloupka se opravdu zastavila. Ivan si našel dostatečně dlouhou a silnou hůl, rozběhl se a hůl ho vystřelila vzhůru do chaloupky. V rohu jediné prázdné místnosti, kterou profukoval studený vítr, se krčila jakási babice ve starých hadrech zabalená. Ani ta stařena nevěřila svým prisleplým očím: „Už dlouho předlouho jsem tu neviděla svobodnou ruskou duši. Co tě sem přivádí, mládenče?“

„Kdo jsi ty, že se tu v domku na kuřecí noze schováváš?“

„Já jsem baba Jaga a už jenom hlídám, aby mládenec jako ty do země zlých skřítků omylem nevstoupil a nezaplakal nad svým životem.“

„Já jsem zas Ivan knězevic a hledám svou ženu, krásnou Vasilku, která se mi v mém náručí ve vzduch proměnila. Nevíš, stařenko, kde ji najdu?“

„Ty máš ale štěstí, holoubku! Občas se tady objeví. Ale musíš ji chytit a udržet, dokud se nepromění v šíp, jenž je třeba ihned zlomit.“ Baba Jaga ukryla Ivana do starých hader, a když Vasilka jako vítr vletěla do chaloupky, Ivan vyskočil, popadl ji, jenomže v tu chvíli se jeho krasavice proměnila opět v slizkou ropuchu. Ivan neváhal a pevně ji stiskl prsty, vtom se však ropucha proměnila v zuřivého sobola, který mu nos mezi očima chtěl ukousnout, a Ivan měl co dělat, aby ho od těla udržel. Jenomže sobol se proměnil v dlouhého mrštného hada, který se svihem snažil omotat kolem Ivanova krku a užuž nad ním otevíral svůj bezedný chřtán, aby ho od hlavy celého spolkl, ale Ivan hnusného tvora štitivě od sebe odhodil a v tu ránu zůstali s babou v chaloupce sami: had, sobol, ropucha, ale i jeho krásná Vasilka okamžitě zmizeli.

„Svou šanci jsi promarnil, Vasilku již nikdy neuvidíš. Leda, že by ses odvážil dál do země zlých skřítků, kde lidé žijí napůl pod zemí a vesnice jsou obehnané drátem, aby nikdo nikdy nemohl odtud odejít. Tam je chaloupka na kuří nožce, jako je tahle, a v ní přebývá jiná bába, moje sestra, taky ji říkají Jaga. I k ní občas Vasilka zaletí.“

„Řekni, staruško, kterým směrem vydati se mám? Vasilku musím najít.“

„Přes hory přes řeky, přes nekonečné planiny, ale stále východním směrem, Ivane knězevici. Ale vyhni se mizerným skřítkům, oči mají všude, snad se ti to povede, jinak je s tebou ámen, to ti povídám.“

Týdny jel Ivan ponurou krajinou v dešti a plískanici a cestou živou duši nepotkal. Jednou dvakrát mu překřížil cestu medvěd nebo polární liška, která svým huňatým ohonem za sebou stopy zametala. Ale žádného skřítku cestou nepotkal. Možná v tom hlubokém sněhu nebyli vidět. Až takhle jednou ráno vyjel z nízkého lesa a na dohled

před ním ležela vesnice kol dokola drátem omotaná! Teď je viděl. Skřítci z vysokých dřevěných věží hlídali ves, ve které se z kominů nekouřilo, ač byla pěkná zima. V tom kraji řádil zvláště krutý druh skřítků zvaní Kágebáčci (kteří se údajně vyvinuli ze skřítků Čekáčků - ale neplést si je se skřítky Čecháčky, kteří jsou taky hezky věrolomně plémě!). Ivan uviděl opodál nad vsí u malého hájku chaloupku na kuří nožce, která se zvolna otáčela. Už se radoval, že opět uvidí svou Vasilku.

Ivan velkým obloukem obešel ves a držel se lesa, aby se vyhnul pozornosti skřítků a ne-po-zo-ro-va-ně se dostal až k chaloupce na kuří nožce. Jenomže i v druhé chaloupce nešťastník dopadl jako předtím u první baby Jagy: obrovský had nebyl jen silný, ale i neobyčejně záluďný; když už to vypadalo, že ho Ivan udrží, had mu stříknul jed rovnou do obličeje. Jen taktak stačil zavřít oči, jinak by na místě oslepl a záhy zahynul. Had, zuřivý sobol i hnusná ropucha zmizeli jako předtím. Nu, co dělat? Smutný Ivan musel putovat pustinou dál a dál na východ, krajinou věčně zmrzlé země. Teprve v sychravých mlhách valících se od studeného Ochotského moře objevil zadrátované celé město jménem Magadan. Kolem města se všude povalovaly lidské lebky a nad městem krákali černí krkavci. Nebylo radno se přibližovat. Ivan konečně našel chaloupku vichry celou potřhanou, ale přece jen ještě stojící na kuří nožce a zvolna se otáčející. Zdála se opuštěná, ale nebyla.

Tentokrát se Ivan na kletbu Vasilky řádně připravil. Dobře věděl, co ho čeká. Když se zuřivý sobol v hrozného hada proměnil a had opět zešířoka otevřel svou hadí mordou, aby Ivana spolkl, Ivan střelhibtě do toho hadího chřtánu vsí silou zarazil kyj co nejlouběji.

Než se had proměnil v šíp, dělal, co uměl; dával se a syčel tak mocně, že jeho syčení dolehlo až dolů do města a spustilo poplach. Kágebáčci se už o chvíli později houfně hrnuli z městské brány nahoru k chaloupce. V tu chvíli se had konečně proměnil v šíp, ale Ivan ho rychle zlomil a před ním stála jeho krásná Vasilka.

„Ivánku, můj milovaný, kletby zlých skřítků jsi mne zbavil. Běda však, že štěstí nám stejně není přáno. Skřítci tu budou za malou chvíli a my spolu skončíme v hlubokém podzemí. Budeme s tisíci jinými ubožáky ve dne v noci smrtící rudu kutat, dokud nás z dolů mrtvé nevyнесou. A to je náš společný konec!“

Propánaknižeteveleslavného, copak je to za pohádku, která takto smutně končí?... I posečkej ještě chvíli, netrpělivý čtenáři, samozřejmě, že toto ještě není úplný konec!

Sotva zoufalá Vasilka takto lamentovala, z kouta chaloupky, z hromady špinavých hadrů se ozval chraplavý hlas druhé sestry baby Jagy; přitom stařena cosí soukala zpod sebe a takto k nim promluvila: „Zde je můj koberec samolet. Ten jediný vás ze země zlých Kágebáčků snad dokáže odnést. Ale honem. Slyšíte?“ Skřítci už pilou podřezávají kuří nožku mé chaloupky. Lette, mládeži. Neváhejte. Buďte svobodní a šťastní!“

Mladí - to se ví - neváhali. Než proletěli dešťovými mraky, ještě zamávali hodné stařence a udělali dlouhý nos zlým skřítkům Kágebáčků, kteří zrovna povalili chaloupku na kuří nožce a vrhli se dovnitř. Ale to už ti dva vyletěli nad mraky, rozzářilo se slunce a svítlo jim po celou cestu domů.

Když konečně přistáli s koberečkem samoletem na nádvoří otcovského dvorce, staříčkový kníže měl rázem oči plné slz, tak byl šťastný, že se té chvíle dočkal a osobně mohl předat vládu nad svým knížectvím do rukou svého nejmladšího syna a jeho ženy, kteří se dokázali postavit tolika nebezpečnostem. Nebylo vůbec lehké uniknout skřítkům Kágebáčků, ale statečné srdce Ivana bohatýra a láska krásné Vasilky to dokázaly. A jak na vlastní uši slyšíte, o její žabí kůži si lidé dodnes vyprávějí.

SYDNEY ANZAC DAY MARCH 2011

We invite all Czechoslovakian veterans and veterans' descendants to march on 25 April under the Czechoslovakian flag. The assembling place for the marchers is on the Pitt Street Mall near the King Street entrance by 11.00 am. Contact Paul Niemczyk on (02) 9484 1373 or pniemczyk@bigpond.net.au for more information.

Česká příjmení Divad (temere.com) 9. 01. 2005 (Pokračování)

Příjmení **SEDLÁČEK** je dvacátým nejrozšířenějším příjmením v naší republice. Lidí s tímto příjmením je přes dvacet tisíc. Je to druhé nejčastější příjmení od písmene S. Ze známých a slavných Sedláčků můžeme jmenovat např. Augustina (někde je uváděno August) Sedláčka, který byl českým historikem a zajímal se zejména o místopisné děje. Jeho hlavním dílem jsou Hrady, zámky a tvrze království Českého, dále významný architekt Jan Sedláček, či otorinolaryngolog MUDr. Karel Sedláček, či spisovatel Květoslav František Sedláček.

Můžeme jmenovat i prof. ČVUT Vladimíra Sedláčka, nebo malíře ilustrátora a grafika Vojtěcha Sedláčka. Ani ve sportu není jméno Sedláček vynecháno. Patří Františku Sedláčkovi mistru světa v kolové před érou bratří Pospíšilů. Z žen můžeme jmenovat členku Národního divadla, herečku Annu Sedláčkovou.

Sedláček znamená malý sedlák. A tady již můžeme užít i několika známých úsloví. Např. "Dopadli jak sedláci u Chlumce" nebo "Panské spory odnese zase jen sedlák". Výraz sedlák se také používá pro pionera ve hře šachy, nebo pro kuželku u mantinelu, které se také říká sedlák. Místopisně, i když se jedná o jedno z nejčastějších slov ve spojení s příjmením, již není tolik a jde převážně o odvozeniny, jako jsou Sedlčany, či Sedlčanky, ale i Sedlec, Sedlčsko, Sedliště a jiné. V souvislosti s horami pak je známý výraz "sedlo" a u vodních toků jsou to pak převážně odvozeniny od jmen sídlišť. Z lidových přísloví je známé "Na svatého Řehoře, šelma sedlák, který neoře" a nebo jiné "Červen studený, sedlák krčí rameny" a ve staročeštině bychom našli dnes již zapomenuté pořekadlo "Adventní sníh dočká-li marcového (březnového), nebudeš sedláčku jíst chleba rezného (žitného)". Od slova sedlák, sedláček pak bylo odvozeno mnoho příjmení, jako jsou např. Sedláčík, Sedlak, Sedlata, Sedlík, Sedloň a další. Příjmení Sedláček patří do kategorie jmen vzniklých podle stavu a zaměstnání. Je zdvojnásobením příjmení Sedlák. Je třeba podotknout, že čeština v případě zdvojnásobení jako příjmení nemá v žádném slovanském jazyku obdobu. A patrně ani nikde jinde v Evropě. Jazykovědci vedou i diskuse o tom, zda zdvojnásobení nejsou vlastně jménem po otci. Otec Sedlák, syn Sedláček. Může to však být i tím, že v jednom místě byli dva lidé stejného příjmení a aby se od sebe odlišili, jeden byl Sedlák a ten menší Sedláček. Slovo sedlák prošlo dlouhým vývojem od toho, kdo "sedlo", tedy pole, statek má, přes živitele národa až po "kulaka – nepřítele lidu" v době nedávno minulé.

Je to jedno z příjmení, které skoro nezní jako podstatné jméno, ale jako jméno přídavné. Přes to je to 21. nejrozšířenější příjmení v našich zemích a páté příjmení v pořadí od písmene K. V současné době se počet nositelů příjmení **KREJČÍ** blíží ke dvaceti tisícům. Z význačných osob, nesoucích příjmení Krejčí lze jmenovat např. přírodovědce, geologa a publicistu, současníka J. E. Purkyněho, Jana Krejčího nebo Františka Krejčího, českého psychologa a filozofa-positivistu, zakladatele české moderní psychologie. Dále můžeme jmenovat Františka Václava Krejčího, českého literárního a divadelního kritika. Hudebníka Išu Krejčího, profesora UK, geologa Jana Krejčího, všestranného přírodovědce. Dále můžeme jmenovat Jana Krejčího, významného germanistu. Josefa Krejčího, českého varhaníka a pedagoga, Karla Krejčího, literárního historika, prof. UK Miroslava Krejčího, autora oper a komorních sborů, spisovatele spjatého s Hanou Stanislava Krejčího, architekta Václava Krejčího a k příjmení Krejčí bychom mohli přiřadit i odvozené Krejča, kde ve spojení s křestním jménem Otomar je uveden režisér a herec. A bychom nezapomenuli na ženy, pak jmenujme za všechny alespoň Lubu Krejčí, výtvarnici a návrhářku textilií.

V místopisných názvech bychom mohli jmenovat pouze rybník Krejčí v okrese Strakonice. Jiná místa, kde by se vyskytovalo slovo krejčí, nejsou známa. Za to odvozenin příjmení od jména Krejčí je požehnaně. Řekněme si alespoň o některých. Krajč, Krajča, Krajčev, Krajči, Krajčík, Krajčír, Krajčírík, Krajčovič, Kraječ, Krejčiček, Krejčín, Krejčík, Krejčír, Krejčok, Krejčů a tak bychom mohli pokračovat ještě dlouho, neboť i z těchto odvozenin vznikala další odvozená jména.

Příjmení Krejčí patří mezi jména vzniklá ze stavu a zaměstnání. Všichni si tedy dovedeme představit, co asi předkové dnešních Krejčí dělali. Povolání krejčího tedy naplňuje definici, že krejčí je ten, kdo zhotovuje oděvy, kdo je šije. Ale je nejasné, proč ten, kdo šije oděvy se nazývá krejčí. U jiných slov je to jasné, kovář ková, truhlář vyrábí truhly, zámečník zámky. Proč tedy kdo šije oděvy je krejčí a ne třeba šiř, apod. Nepomůže, ani když vezmeme na pomoc staročeštinu, kde krejčí se nazýval krajčír

a existoval ještě starší výraz krajač. Není tedy jasné, co má společného nějaký krajač s krejčím, který šije a pochopitelně také stříhá. A není tedy stříhání vlastně krájením látky? Je zcela možné, že dnešního stříhače bychom před nějakým stoletím mohli nazvat krajačem. Ale pojem krejčí je mnohem starší a souvisí s dobou, kdy po našich zemích putovali obchodníci se sukнем. A to sukno, jak je zaznamenáno v kronikách pak ze štůčků, či balíků odkrajovali, sice v podstatě stříhali, ale výstižnější je krájeli. Lidé si totiž v dřívějších dobách dobové oděvy zhotovovali sami a řemeslo krejčího vzniklo až mnohem později, ale výraz krajčí již zůstal. Jen na okraj poznamenáváme, že se stříháním, řezáním, krájením sukna jsou spojeny výrazy pro krejčího i v jiných jazycích. V němčině např. Schneider od schneiden = krájet, stříhat, řezat, ve francouzštině Tailleur od tailler = řezat, krájet, stříhat a v angličtině Tailor, ale i Taylor a v ruštině Portnoj. A pro vaši informaci - zmínili jsme se o hudebním skladateli se jménem Iša Krejčí. To "tajemné" křestní jméno Iša je odvozeno od moravské formy Františka, tedy Františa a tedy odtrhneme-li základ Frant, zbude už jen Iša.

V době nedávno minulé bylo příjmení **ZEMAN** velmi populární díky muži, který vyvedl Českou sociální demokracii až do vedoucích míst našeho státu. Ano hovořím o Miloši Zemanovi, jehož příjmení je dvacátým druhým nejrozšířenějším příjmením v České republice. V našich zemích je téměř dvacet tisíc lidí s tímto příjmením. A tak vedle toho nejznámějšího Zemana Miloše lze jmenovat i další Zemany, jako např. Bořivoje Zemana, scénáristu a filmového režiséra, Františka Karla Zemana, novináře a zakladatele rozhlasové publicistiky, Josefa Zemana, českého pedagoga a neúnavného organizátora péče o defektní mládež. Dále to byl Karel Zeman, český filmový režisér a scénárista filmů jako Cesta do pravěku, Vynález zkázy, Ukradená vzducholoď a mnoha dalších.

Z českých přísloví bylo v dřívějších dobách často používáno úsloví "Z vlka nebude orač, a ze zemana žák". Zemanka se také říkalo krajově červenavé, moučné hrušce a místně byl užíván i výraz jedovatá zemanka, což znamenalo jedovatý žampion. Z odvozených jmen lze uvést poněmčené Seman, nebo třeba Zemančík, Zemanec, Zemánek, Zemaník, Zemanský a další.

Tak jako mnoho jiných příjmení i příjmení Zeman patří do kategorie podle stavu a zaměstnání. Pojem zeman původně asi vyjadřovalo vlastníka půdy, země, pozemku a to ať již šlo o vyšší, či nižší šlechtice. Vývojem pak titul zeman byl stanoven pro nižší šlechtice a ještě později se mezi tuto skupinu vlastníků začali počítat i svobodní vlastníci půdy a bohatí velkostatkáři. Tato skupina měla od jisté doby své vlastní pozemkové knihy - Knihy svobodníků. Zeman tedy je bytostně spjat se zemí, s půdou a má k ní jednoznačný vztah, protože vedle toho, že jej živí, poskytuje i jisté společenské postavení. Někteří badatelé odvozují příjmení Zeman od německého Seeman, což je v překladu námořník, ale tato hypotéza je nepravděpodobná, protože Čechy, Morava ani Slezsko až na malé historické výjimky nemělo přístup k moři a moře nebylo součástí jejich území. Daleko pravděpodobnější je, že v době rozmachu germanismů se ze Zemanů stávali Semanové a to ať již úmyslně a nebo tím, že pro německy mluvící obyvatelstvo se písmeno Z vyslovovalo jako S.

Pokud se týká zdobněliny Zemánek, lze toto příjmení, při bádání ve staročeštině, vysvětlovat i tak, že se jedná nejen o malého Zemana, ale o zemánka, zemánče, což byl výraz pro nemanželské dítě zplozené mladičským panošem, sloužícím u vyššího šlechtice. Takoví lidé byli nazýváni lidmi zelené krve (od "modré" krve šlechticů) asi i proto, že byli zplozeni na zeleném pažitě.

Ve středověku pak někdejší zeměninové, zemanové se nazývali Terrigenae, to je ze země stvoření, což bylo opakem k nebešťanům. Tolik tedy k příjmení, které bylo v nedaleké minulosti tolik citováno a vyslovováno a to ať již v tom kladném, či negativním smyslu. To správné, ať si každý vybere sám. Mně osobně pan Miloš Zeman byl sympatický i pro jeho vtipné bonmoty, znalosti a řečnický um.

Dostáváme se k 23. nejrozšířenějšímu příjmení v našich zemích. **DOLEŽAL** je druhé nejrozšířenější příjmení od D a v České republice je kolem 15.500 mužů a žen s tímto příjmením. Ze známých osobností nosících toto jméno lze jmenovat např. Eduarda Doležala, Čecha, profesora a rektora vídeňské vysoké školy a člena rakouské a španělské Akademie věd; nebo Jan Doležal, psycholog nebo muž stejného křestního jména i příjmení, který byl významným lesním odborníkem a spisovatelem.

Dále můžeme jmenovat houslistu a hudebního skladatele Josefa Doležala. Ze sportovců pak starší generace si bude jistě pamatovat na chodce světového jména a držitel

tele světových rekordů Josefa Doležala, dále příslušníka RAF a českého letce bojujícího ve Francii i v bitvě o Británii Františka Doležala, krasobruslaře Zdeňka Doležala, který se svou partnerkou získal titul mistra Evropy a nebo vzpomeňme českého sochaře, autora monumentálních soch Rudolfa Doležala. Výraz leží, doleží se dostal i do lidových úsloví např. "co chytrý nedohoní, to líný doleží", nebo známější "mladí ležáci, staří žebráci." Od příjmení Doležal pak je odvozeno několik dalších příbuzných příjmení, jako je Doležálek, Doležilek, Doležalík, Doležel, Doleží, Doležil, Dolíhal, ale také další bez předpony do- jako Ležák, Ležal, Líhal a další.

Příjmení Doležal by se dalo odvozovat od toho, že se dotyčný vyspal, nebo se něčeho dočkal. Méně pravděpodobné je, že je odvozeno od toho, že někdo dole žal (trávu, obilí) a měl žnout nahoře. Příjmení Doležal tedy nepatří mezi příjmení vzniklá z činností, řemesel, zaměstnání, povolání, naopak jde patrně o činnost, která se nazývá nicnedělání, a někteří jazykozpytci přímo evokují člověka, který toto jméno kdysi získal, jako lenocha. Jedná se o jméno, přicházející hlavně z Moravy, kde se běžně užívá slovo doležať. Češi naopak mají přehlásku z "a" v "e", tedy doležet. Smysl obou významů je pochopitelně stejný, poležet si, neboli povalovat se.

Příjmení jako sloveso v minulém čase je v češtině poměrně raritou a je to více specialita moravská, než česká. Lze to doložit i tím, že v Praze jsou Doležalové na pomyslném 41. stupni žebříčku, zatím co v Brně jsou mnohem výše a to na 23. - 25. místě. Doležal však nemusí mít výhradně pejorativní základ v povaleči; v dřívější češtině výraz doležet znamenal totéž, co pro naši současnou řeč uležet, tedy dojít, zejména v gastronomii slovo často používané a tedy v podstatě dočkat se; a to již se nezamýšlíme nad tím, že příjmení Doležal s hanlivým podtextem mohlo vzniknout od nactiutrhačných sousedů jako bohapustá pomluva. Tolik tedy něco málo o vzniku příjmení Doležal.

Dále se dostáváme ke dvacátému čtvrtému příjmení v pořadí všech příjmení a ke třetímu nejrozšířenějšímu příjmení od písmene "K". V naší republice žije něco málo přes 19.000 lidí s příjmením **KOLÁŘ**. Z význačných a známých lidí nesoucích toto příjmení lze jmenovat např. Josefa Koláře, českého publicistu, autora populárně vědeckých pořadů v rozhlase a knih pro mládež, dále Radomíra Koláře, malíře cyklů figurálních kompozic a monumentálních realizací gobelínů a mozaiky. Nesmíme zapomenout ani na jevištního výtvarníka Zbyňka Koláře, nebo na mistra světa ve stolním tenisu z r. 1936 Stanislava Koláře, ani na Jiřího Koláře, básníka a výtvarníka či populární herečku Danielu Kolářovou.

A připočteme-li sem ještě příjmení bez háčku na "r", pak můžeme jmenovat Erika Kolára, loutkářského teoretika, Karla Františka Kolára, herce a režiséra, Jana Stanislava Kolára, průkopníka české kinematografie, či Josefa Jiřího Kolára, vlastním jménem Josefa Koláře, herce, dramatika, překladatele, kritika a manžela A. M. Kolářové.

Od příjmení Kolář je pak mnoho odvozenin jako Kolárik, Kollar, Kolarov, Koralovič, Kolarovský, Kolářů, Kolařík, Kolářský a mnohá další. Příjmení Kolář vzniklo podle stavu a zaměstnání a je mezi prvními "řemeslnickými" příjmeními v Čechách, na Moravě i Slezsku. Prvním "řemeslnickým" jménem je Krejčí. V dnešní době řemeslo jako kolářství je již dávno zaniklé a prakticky neznámé. Dnes by asi nikdo nedokázal udělat pořádné kolo s vysoustruženou hlavou (nábou), špicemi (paprsky, či rameny), loukotěmi. Jen pro zajímavost uvádím, že loukotě nejsou rovné paprsky, špice, či ramena, jak se obecně myslí a mnohdy nesprávně používá. Loukoť je ona zakulacená část pod obručí (ráfkem). Kolář tedy vyráběl kola, ale nejen je. Vyráběl i všechny dřevěné součásti vozů a i další potřebné dřevěné nářadí a vybavení pro hospodářství. Vyráběl tedy třeba i trakaře, dvoukoláky, káry, hrábě apod.

Pro pořádek musíme uvést mezi příjmení Kolář i jeho německý ekvivalent Wagner a jeho odvozeniny. Naopak musíme vynechat Jana Kollára který, i když napsal "Slávy dceru" česky, byl Slovák.

Tolik tedy několik slov o příjmení Kolář a v dalším pokračování našeho cyklu o českých příjmeních přijde na pořad jubilejní pětadvacáté příjmení podle počtu a tím je NAVRÁTIL.

(Pokračování)

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2011 VĚSTNÍK \$25?

Crossing borders (Z internetu)

If you cross the North Korean border illegally you get 12 years hard labour.

If you cross the Iranian border illegally you are detained indefinitely.

If you cross the Afghan border illegally you get shot.

If you cross the Saudi Arabian border illegally you will be jailed.

If you cross the Chinese border illegally you may never be heard from again.

If you cross the Venezuelan border illegally you will be branded a spy and your fate will be sealed.

If you cross the Cuban border illegally you will be thrown into political prison to rot.

But, if you cross the Australian border illegally you get a job, a driver's license, pension card, welfare, credit cards, subsidized rent or a loan to buy a house, free education and free health care.

The Bird Feeder (Z internetu)

I bought a bird feeder. I hung it on my patio and filled it lovingly with seed. It was indeed a beautiful bird feeder. Within a week we had hundreds of birds taking advantage of the continuous flow of free and easily accessible food.

But then the birds started building nests in the boards of the patio, above the table and next to the barbecue. Then came the bird shit. It was everywhere; on the patio tiles, the chairs, the table... Everywhere!

Then some of the birds turned mean. They would dive bomb me and try to peck me even though I had fed them out of my own pocket. And other birds were boisterous and loud. They sat on the feeder and squawked and screamed at all hours of the day and night and demanded that I fill it when it got low on food.

After a while, I couldn't even sit on my own back porch anymore. So I took down the bird feeder and in three days the birds were gone. I cleaned up their mess and took down the many nests they had built all over the patio.

Soon, the back yard was like it used to be: quiet, serene and no one demanding their rights to a free meal.

Now let's see... Our governments give out free food, free housing, free medical care, and free education and allow anyone born here to get automatic citizenship.

And so the illegals come by the millions. Suddenly our taxes go up to pay for the free services; small apartments are housing 5 or more families; you have to wait 6 hours to be seen by a doctor because it is filled with illegal non tax payers; your child's year 12 class is behind other schools because over half the class doesn't speak English.

Corn Flakes now come in a bilingual box; I have to 'press one' to hear my bank talk to me in English, and people waving flags other than ours are squawking and screaming in the streets, demanding that we change our way of life.

It's just my opinion but maybe, just maybe, it's time for the government to take down the damn bird feeder.

If you agree, pass it on; if not keep cleaning up the shit!

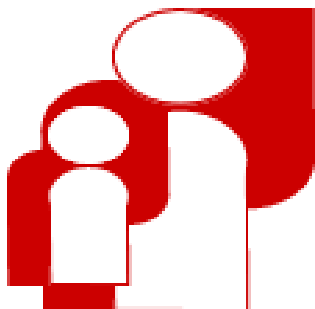
**SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL
BŘEZEN-MARCH 19; DUBEN-APRIL 2, 16, 30;
KVĚTEN-MAY 14, 28;
ČERVEN-JUNE 11, 25**

VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781

Jste **pečovatelem** o člena rodiny, přítele nebo souseda?

Poskytujete pravidelnou a dlouhodobou pečovatelskou péči a pomoc jiné osobě, bez jiné formy odměny než jsou peněžní dávky nebo podpora?

**MŮŽE VÁM BÝT POSKYTNUTA POMOC Z
ODLEHČOVACÍCH PODPŮRNÝCH SLUŽEB PEČOVATELŮM**

VEDENÝCH

**POLSKÝM CENTREM PORADENSTVÍ
A SOCIÁLNÍ POMOCI v NSW Inc**

Pokud jste vy nebo osoba, které poskytujete pečovatelskou péči obyvateli následujících samospráv:

**Ashfield, Burwood, Canterbury, Concord, Drummoyne,
Leichhardt, Marrickville, Strathfield,
Bankstown, Camden, Campbelltown, Fairfield, Liverpool,
Auburn, Baulkham Hills, Blacktown, Holroyd, Parramatta,
Blue Mountains, Hawkesbury nebo Penrith.**

Poskytujeme flexibilní odlehčovací služby v domácím prostředí pro pečovatele z východoevropských komunit, kteří poskytují péči starším lidem, lidem s demencí a poruchami chování nebo lidem se zdravotním postižením.

Nabízíme podporu pečovatelům v pečovatelské činnosti, zmírnění jejich stresu a izolace a pomoc k přístupu k jiným podpůrným službám.

JAKOU POMOC MŮŽEME POSKYTNOUT?

- Podpořit pečovatele v jejich každodenní pečovatelské činnosti
- Pomáhat pečovatelům s udržováním jejich schopností a dovedností
- Navštěvovat pečovatele a lidi, jimž je péče poskytována, vyslechnout je a věnovat se jim
- Poskytovat informace o jiných podpůrných službách
- Monitorovat přetrvávající potřeby pečovatelů a lidí, jimž je péče poskytována
- Zprostředkovat pečovatelům a lidem, jimž je péče poskytována kontakt na poskytovatele jiných podpůrných služeb

POPLATEK ZA SLUŽBY je stanoven dohodou s pečovateli na základě individuálních okolností pečovatele

PRO BLIŽŠÍ INFORMACE NÁS KONTAKTUJTE PROSÍM NA:

(02) 9716 0036

Iniciativa Australské vlády

Podporováno Department of Health and Ageing v rámci The National Respite for Carers Program

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Ať se stalo, jak se stalo, nějak nám, mně, unikla poštovní dodávka vzácných knih bratra Jana Waldaufa do rozsáhlé knihovny naší sokolské jednoty v Sydney – dlouho s napětím očekávaného druhého a třetího dílu jeho **historie zahraničního Sokola**. Na recenzi, bohužel, již těsně před redakční uzávěrkou nevyšel potřebný čas. Čas byl jen na rychlé prolistování – je to zřejmě dílo monumentální, které přežije nás všechny, sametovou revoluci i její neblahé následky. Bude jednou bezesporu historickým dokladem o činnosti Sokola v exilu v době, kdy byl doma bolševiky rozmetán. Ale – sponž tedy zatím jen těchto několik slov o tomto záslužném dokladu o neúnavné činnosti bratra Waldaufa.

Letos přestal vycházet všesokolský časopis Sokol, a na svá místa resignovali jistí vedoucí sokolští pracovníci. Spojuje se to s jistými finančními transakcemi a se zhrzenou spoluprací Sokola v republice se Sazkou! S loterní společností Sazkou! Z těch či oněch důvodů nepřichází s finanční pomocí stát... Snad je i ohroženo konání příštího sokolského sletu v Praze. Nu, uvidíme co a jak. Jak na to vůbec přišli spojovat se s loterní společností, dere se člověku na jazyk?

V březnu si opět připomeneme **výročí narozenin presidenta T. G. Masaryka**. Ne jako světoznámého českého filosofa, ne jako novodobého Platona, Aristotela nebo Kanta. Připomeneme si výročí jeho narozenin především jako neohroženého Čecha a osvoboditele českých a slovenských zemí z nadvlády panovnického rodu habsburského po první světové válce, a jako neohroženého a poctivého budovatele svobodného a nezávislého československého státu, Československé republiky. Jeden z jeho mnoha výroků „Nebát se a nekrást“ zůstává aktuální dodnes. K jeho heslu „Pravda vítězí“ dodal velmi vtípně Masarykův syn Jan pravdivou doušku „ale dá to fušku“. Připomeňme si i slova jisté české písně – „Kdyby náš tatík Žižka vstal, ten by se asi zachechtal, jací jsme rebelanti... Na hlavách máme rampouchy, v ruce plácačky na mouchy. Ach to jsme rebelanti, ach to jsme rebelanti!“. Kdyby ten tatík Masaryk dnes vstal, nezachechtal by se snad i on? Jak tam ti Češi doma hořekují a hořekují, rukama lomí a lomí, a majíce na hlavách rampouchy a v ruce plácačky na mouchy, ne a ne si udělat doma pořádek... Oni ovšem Češi, právě tak jako třeba Francouzi a Řekové, si na nějakou jednodušnost nepotrpěli nikdy... Jsme jako oni?

V březnu máme i jiná česká výročí. **Patnáctého března 1939** zavalila Čechy a Moravu, respektive to, co z nich zbylo po záboru Sudet v září 1938, německá armáda, sotva den po té, co s Hitlerem dojednal zrádnou úmluvu slovenský ministerský předseda Monsignor Tiso, a vrazil tak dýku do zad presidenta Háchy. Pravda, Západ si tehdy sice trochu zaprotestoval, ale na pomoc nepřišel. Rusové dokonce uzavřeli s Hitlerem pakt o neútočení. Patnáctý březen byl vlastně dost logickým důsledkem mnichovské zrady Benešova Československa. Byla tak zahájena více než šestiletá okupace. Čechům nezbývalo než doufat, že příchod války je nakonec osvobodí. Nezapomeňme na tu dobu – na německou zpupnost, na oddanost většiny příslušníků vzdělaného a kulturního německého národa zběsilému polovzdělanci Hitlerovi. Nezapomeňme ani na to, že druhou světovou válku rozpoutali Němci útokem na Polsko bez vyhlášení války, a že během dvou let potom přepadli i bez vyhlášení války Jugoslávii a Rusko. Podržme si v paměti i to, že tehdejší Slovensko, vedené klerofašistickými zrádci, zavrhl demokratické Československo a stalo se solidárním spojencem Němců. Tolik k tomu patnáctému březnu.

Moravská **representantka českého tenisu, dvacetiletá Petra Kvitová** z Fulneku, se v únoru opět vyznamenala na pařížské scéně. Probojovala se tam v únoru v tur-

naji žen do finále, a nejen to. Ve finále potom - ve dvou krátkých a rázně zahraných setech - přesvědčivě a sensačně zdolala i světovou tenistku číslo jedna Belgičanku Clijstersovou, a odvezla si z Paříže prestižní zlatou medaili. Po vítězství v lednovém turnaji žen v Queenslandu je to letos již její druhé zaslužené a sebevědomě vybojované vítězství. Snad jako jediná ze všech dnešních českých tenistek umí Kvitová zachovat po celý zápas klid i potřebnou rozvahu, a je na ní poznat, že ve svoje eventuální vítězství od počátku zápasu umí očividně i věřit. To je u českých tenistů dnes něco neobvyklého – po prvních neúspěších v zápase začínají obyčejně rozhazovat poráženecky rukama, obracet oči jakoby v sloup a dávat ostentativně najevo nezdolatel-nou nervositu a nedostatek odhodlání bojovat až do konce zápasu. Mladá a chrabrá Moravanka Petra Kvitová zatím dává všem těm českým kapitulantům flek!

Kino Ponrepo bratra Petra Čermáka vyrukovalo po vánočním oddychu v únoru tohoto roku s monumentálním českým filmovým dílem **Smyčka**. Je to další doklad o úkladné, bezohledné a vražedné činnosti bolševiků v naší republice pod vedením sovětských „expertů“. Jde o situaci v době těsně po únoru roku 1948, kdy docházelo k násilnému sloučení sociálně demokratické strany se stranou komunistickou - a to se dělo se všemi intrikami a násilnostmi, tak jak je tento mimořádný film zachycuje. Je kupodivu, že česká kinematografie si konečně dovedla najít jeden ze způsobů jak se vyrovnávat s brutální komunistickou minulostí. Tedy nikoli s poměrně krotkou normalizací soudruha Husáka, nýbrž s plnokrevnou „diktaturou proletariátu“ instalovanou Klementem Gottwaldem a jeho "karlínskými kluky". Je pozoruhodné, že autorem scénáře je právě spisovatel Pavel Kohout, někdejší notorický literární propagandista bolševismu v poválečném Československu. Film se totiž otáčí kolem osudu mladého komunistického a proramného literáta a básníka – a Pavel Kohout tedy asi dobře věděl, jak na to. Pokud nejde ovšem o nějakého jiného Pavla Kohouta.

Což o to zaparkování! To jsem nakonec zdolal hravě, i když jen vlastně jaksi náhodou. Zapletl jsem se jedno dopoledne mezi přednemocničními kličkami a uličkami a najednou padnu náhodou na volné místo, a dokonce bez parkovacího poplatku... Hned se tam obezřetně a s jistou nedůvěrou vsunu, vystoupím a šinu si to svým kymácivým kachňovitým pohupem k hlavní budově a najednou takové vám ale nepokojné černavé autíčko přede mnou, a že má na mě namířeno. Jen taktak té omotorované drzosti ucuknu a dost schlíple dokončuji přechod, a on tu najednou přede mnou v plné polní, ve šláfroku, a vede se s jistou dámou, a užuž mu otvírají dveře – právě do onoho černavého autíčka, jež mě před chvílí div nesrazilo do nebudoucnosti. A on to sám **Pepa Tomek** v plné propuštěnecké kráse, a v náručí manželíčky... Já ho jedu navštívit a už si i říkám, že u informací nebudu musít vyspělovávat něco jako „Slobašpickij“ nebo „Nevečeřal“, že „Tomek“ zvládnou australské informační dámy lehoulince, a on ten zdravý nemocný propuštěnec v tom elegantním šláfroku mě teď najednou div neporazí! Bez několika vět se to obejít nemohlo, i když už se počínala tvořit frontička nadočkávců, nu – vypadal ten devadesátník Pepa docela dobře, prý mu nějak chtělo jen vynechat to srdce, a nějak se snad k tomu přichotnětl i močový měchýř, a už ho honem vezli obezřetně do špitálu. Takže nazdar a sbohem, a hned zase domů. Ale **vypadal** on ten Pepa **docela zdravě**, rozhodně ne na nějaké to umření... To bych rád napsal i o druhém „našem“ pacientovi v té druhé nemocnici. Toho jsem kdysi poprvé viděl u jeho dědečka a babičky v jihočeských Lnářích – mohly mu tehdy být nějaké čtyři roky či tak, v létě roku 1972. To kolem něho a jeho bratra zuřila bitva mezi jeho rodiči a komunistickou vládou v Československu o vydání chlapců do Austrálie – a ta bitva trvala dobrých šest roků. Když sem do Sydney **Petříček Kohout** s bratrem Markem nakonec přece jen doletěl, přidržoval se bratra za rukáv jako klíště, byl to sice jen jeho o několik let starší bratr, Petr v něm ale viděl i maminku a tatínka. Ani Petřík, ani jeho starší bratr nedovedli tehdy ještě ani slovo anglicky – oba ale vystudovali v Sydney nakonec výborné gymnasium, oba vystudovali s velkým úspěchem potom i medicínu a oba působí v Sydney jako lékaři. Ovšem, chudák Petr již po několik měsíců laboruje se žlučovými kamínky, trpí velkými bolestmi, a je velmi vážně nemocen. Prosme Prozřetelnost, aby Petrovi ráčila opět vrátit ztracené zdraví...

Daně, daně a znovu daně. Tentokrát to mají být daně „potopné“ – Australané snad budou donuceni federální vládou zvýšením daňových poplatků uhradit obrovské škody způsobené neobvyklými povodněmi především v Queenslandu. Je otázkou, zdali se má tato nečekaná škoda uhradit z normálního federálního daňového rozpočtu nebo má-li federální vláda uvalit zvláštní daň, jakési „potopné“...

Vloni nově zvolený konservativní britský ministerský předseda David Cameron odvázně prohlásil, že multikulturalismus se pro Britanii nehodí a tento svůj názor ostře obhajuje. Právětak rozšafná německá ministerská předsedkyně Anděla Merkelová se dala slyšet, že multikulturalismus se v Německu neosvědčil. Oba tito evropští vedoucí a rozumní političtí vůdci se - téměř současně - odvážili něčeho ještě donedávna nemyslitelného, nahlotat nebo dokonce odbourat ono všesvětové tabu multikulturalismu. Jenomže pozor s tou všesvětovostí. Někde je to jakási posvátná kráva, někde se o tom ani nehovoří, jinde třeba se o tom ani vůbec neví. Naše australská paní ministerská předsedkyně však rychle zakročila prohlášením, že v Austrálii je situace zcela jiná, **v Austrálii že multikulturalismus potrvá i nadále**... Nu, uvidíme, uvidíme. Co on to ten multikulturalismus vlastně je? Nemohu se zbavit dojmu, že to ani nikdo jiný neví. Žádná definice multikulturalismu dosud není známa – pokud se nemýlím. Tedy ani multikulturalismu australského. On toho má kdekdo plná ústa – a ono to je i dost těžko vyslovit. Multi-kultural-ismus. Pozor, jen si nezlámat jazyk. Kovaný odborář s povyhrnutou košilí a skůnerem Victoria Bitter v ruce Joe Blow to vysloví jen s námahou. Samozřejmě, že to ale odhlasuje, co by on neodhlasoval, když na to přijde, ale neptejte se ho, co to je. Mám i dost opodstatněné podezření, že za tím ten Joe Blow vidí i něco jako že na bloody wogs už se bude muset jít s jistou fintou, ne už s flintou. Snad se budu opakovat, ale když sem dostaneme jako imigranta toho Eskymáka, bude se od něho snad očekávat, že bude s rodinou přebývat v jakémsi ledním iglú, pojídat tulení lůj, zapíjet ho velrybím olejem a štědře nabízet – jak se také prý mezi Eskymáky sluší a patří - vlastní manželku na noc příhodnému cizinci v jeho iglú naleznuvšímu noční útulek? Budeme s chutí přihlížet býčím zápasům, k potěše španělských spoluobčanů? Budeme zakopávat na George Street o posvátné kravky Indů? Mám dojem, alespoň pokud se nás českých osmačtyřicátníků týče, že by nám jako „multikulturalismus“ postačilo třeba jen to, že naše děti budou moci s klidem prohlašovat, že oni jsou Australané českého původu a nebude se na ně nikdo pro to šklebit a jim se pošklebovat. Jinak – a to si vymluvit nedám – kdo si zvolil tu s rodinou zůstat, Petr, Pavel nebo Šavel, ať je Australanem. Austrálie ať je Austrálií a nikoli jakousi odnoží Asie, respektive Dálného Východu. Austrálie musí být a zůstat sama sebou, plnokrevnou a svojí, výlučně svojí Austrálií. Však sem i naprostá většina imigrantů přišla a přichází právě jako do svobodné a demokratické země Austrálie, nikoliv jako do malé a přikrčené maličké odvětvíky Asie. Vytvářejme, pomozme vytvářet Austrálii jedinečnou, svojí, australskou a nejinou Austrálii. Nelamme si zbytečně zuby na nějakém pomyslném leč naprosto nesmyslném multikulturalismu.

Byli jsme upozorněni čtenářem znalým katolických významných období na **chybu v datech masopustu** v minulém Věstníku. Katolický týdeník 08/2010 dí následující: "Termín masopust se u nás používal podle pramenů z období Velké Moravy již v 9. století. Název se vztahuje na období od Tří králů do Popeleční středy, která je prvním dnem postní doby. Románské národy označují toto období jako karneval (z latinského „carnis trivium“), německy se nazývá fastnacht, slovensky fašiangy, moravsky fašank, (na Slovácku a Valašsku také ostatky), polsky zapust a v Rusku či na Ukrajině má název maslenice."

Jeden z čtenářů správně poukázal na chybu, která se vloudila mezi perly a perličky v minulém čísle. **Nebyl to kapitán Cook**, kdo velel první flotile lodí s trestanci přistavší v Sydney v roce 1788. Oné flotile velel kapitán Phillip. Za tuto nesprávnost se omlouváme a děkujeme za upozornění.

Uvítali jsme zde v Sydney návštěvníka z města Liberce, vyslance a pověřence libereckého gymnasia F. X. Šaldy **Jakuba Fejara**, osmnáctiletého předmaturanta, inteligentního hochu vyzbrojeného ultramoderním počítačem, mohutným fotoaparátem a soubornými nahrávacími přístroji. Jeho úkolem je natočit během pobytu v Austrálii rozhovory s osmačtyřicátníky o jejich osudech po odchodu z Československa – a to v rámci akce „Neviditelné oběti komunismu“ již před několika lety zahájené profesorem onoho libereckého gymnasia Janem Gollem. Nuže, hoši a děvčata, přesosmdesátníci a přesosmdesátnice, skýtá se nám příležitost vypnout mužně nebo i po žensku hrud' a nechat se natočit. Však nás tady nijak nepřibývá, že? Jak víme, ono už zde kdysi několik studentských delegátů z Liberce bylo, a natáčeli tehdy pilně i oni. Natáčeli i v Kanadě, a ta kanadská verze už dávno knižně i vyšla. Austrálii však nějak odsunuli do neviditelného pozadí. Austrálii odsouvat do pozadí je v Evropě zcela běžným trikem. Jsme na to už zvyklí. I Češi doma, vláda nevláda, gymnasium negymnasium, mají ten pátý světadíl zabudovaný ve svém jakémsi odlehlejší povědomí - dralo se mi na jazyk slovo „podvědomí“ - ono je to sem k nám daleko a i dost z ruky. Nu, teď prý - prý - si v tom Liberci vyhrnou rukávy a do té Austrálie se pustí. Přejme jim tudíž mnoho zdaru. Liberecký pověřenec Jakub se činí, pohovory pilně natáčí a informace shání. Přiletěl v únoru, zahájil svou výzvědnou akci v Sydney a chystá se ještě i do Melbourne a na Tasmánii. Je to velmi sympatický hoch, zajímá se o historii a má namířeno na práva.

The Fundamental Laws of Human Stupidity is a famous essay by the economic historian Carlo Maria Cipolla that explores the controversial subject of stupidity in some depth. These are Cipolla's laws of stupidity:

1. Always and inevitably each of us underestimates the number of stupid individuals in circulation.
2. The probability that a given person is stupid is independent of any other characteristic possessed by that person.
3. A person is stupid if they cause damage to another person or group of people without experiencing personal gain, or even worse causing damage to themselves in the process.
4. Non-stupid people always underestimate the harmful potential of stupid people; they constantly forget that at any time anywhere, and in any circumstance, dealing with or associating themselves with stupid individuals invariably constitutes a costly error.
5. A stupid person is the most dangerous type of person there is.

Lovec perel Bojar

RETARDOVANÝ SOCIALISMUS Milan Hulík

„Základ vztahu popřevratové 'společnosti' ke komunistům ve 'veřejném prostoru' položil Václav Havel. Ale jak to celé 'dopadlo', to je měřítkem celé 'společnosti'. Domníval jsem se, že vznikne dostatečný tlak na to, aby odešli; nikdo s takovým formátem, aby to dokázal, se nenašel.“

Tak komentoval můj článek „Amnesie“ čtenář Neviditelného psa S. Ševeček, když jsem zareagoval na popletené psaní poslance Stanislava Křečka (ČSSD), který ve snaze snížit průlomové rozhodnutí ÚS ČR č. j. 517/2010 z 15. listopadu, kterým se tento soud vyslovil k právu strany v soudním řízení a občana vůbec mít informace o členství nynějších soudců v KSC a na jehož 38 stránkách se senát JUDr. Vojena Güttlera vyslovil nejen k otázce členství v KSC, ale i obecně; bagatelizoval toto rozhodnutí tvrzením, že očista justice byla již dávno, a to hned po listopadu 1989, provedena.

To a další ohlasy na odchod Jiřího Dienstbiera, mě přivedly k úvaze – nakolik se do retardovanosti změny komunistického totalitního režimu v Československu v demokratický a následného polistopadového vývoje, promítlo socialistické přesvědčení (rozuměj socialismus jako ideál, nikoliv totalitní systém) mnohých představitelů OF v listopadovém převratu 1989 a po něm v nové demokracii. A následně na to, do jaké míry a zdali vůbec, měl vliv na charakter převratu a doby popřevratové, zažitý způsob pasivního odporu vůči komunistickému režimu, reprezentovaný Chartou 77.

Článek Devadesát devět spravedlivých a bývalý komunista Dienstbier publikoval po smrti Jiřího Dienstbiera v MF Pavel Kohout. Jak jej poté glosoval jeden čtenář, je nesen přibližně tímto duchem: „*Generace mladých komunistů typu Kohouta, Kundery, Rumla, Švejnara sen. a dalších a dalších sice páchala nebo alespoň schvalovala či strpěla páchání nejrůznějších zvěrstev, ale činila tak v dobré víře. Zato generace pozdější, která do praxe a politického života přišla až po roce 1969, sice žádná zvěrstva nepáchala, ale také neměla žádnou ideu. Žila prostě oportunisticky. Kohout přitom používá příklad Vlastimila Tlustého, který dle svých vlastních slov nebyl komunista, ale "byl u komunistů". To byl ostatně v té době velmi používaný obrat a opravdu zaníceného komunistu abys pohledal. Rudá knížka, jak se tehdy legitimaci KSČ říkalo, byl jakýsi živnostenský list k lepším postům a platům. Jen opravdu málokdo má totiž sílu a chuť zůstat celý život chudý.*“

Známý výrok W. Churchilla: „*Kdo nebyl v mládí levičák, neměl srdce, kdo jím zůstal i v dospělosti, nemá rozum*“, může být odrazovým bodem této úvahy. Jenže ono klasické dělení na levice a pravici pocházející z Velké francouzské buržoasní revoluce ztrácí v ČR svůj význam. Pravici i levice, budeme-li za ně považovat ODS a ČSSD (alespoň mnohé politiky a představitele, jakož i tzv. jejich „kmotry“ – jen jiné označení pro politické a podnikatelské pretoriány), spojuje dnes rozkrádání veřejných (státních) finančních prostředků a obrovská korupce. Základní klasická dělicí hranice – pravice šetří a shromažďuje veřejné prostředky – levice je rozhazuje v sociálních programech, přestává platit – obě strany si tyto prostředky „šetří“ pro sebe. Organizovaný zločin nemůže být nalevo nebo napravo. Musí být všude. Jestliže ministr vnitra od leva dostal od bosse podsvětí stejné peníze jako stínový ministr zprava, pak končí politický antagonismus a nadále existuje jen jako volební zástěrka.

Ale vraťme se k padesátým letům. Mám před sebou knihu; není o bratřech Mašínech, ale o jiných statečných mladých mužích. Jmenuje se: „*Agenti – chodci na popravišti*“. Je o kurýrech západních zpravodajských služeb, popravených v letech 1949 – 1958. „*Kniha je věnována osudům několika desítek účastníků třetího odboje. Přestože se většina z nich neznala, mají dvě věci společné. Přecházeli v době studené války státní hranice do Československa jako bojovníci proti totalitní komunistické moci a zaplatili na popravišti za svoji odvahu nejvyšší cenu*“. Tak zní věnování této knihy napsané historiky Ivo Pejčochem a Prokopem Tomkem. Hranici přecházeli a na popraviště vystupovali ve stejné době, kdy jejich komunističtí vrstevníci zpívali častušky a organizovali brigády. Kdo dnes zná osudy agentů chodců, kdo ví, kde jsou pohřbeni? Jsou to zapomenutí hrdinové studené války, která také díky jim se nestala válkou horkou. Byl to osud nebo náhoda, která nedávno konfrontovala světového spisovatele Milana Kunderu s přeživším agentem - chodcem Miloslavem Dvořáčkem? Každá smutná sláva spojená s pohřbem dalšího hrdiny disentu 70. a 80. let jen připomíná zapomenuté hroby agentů - chodců házených po popravách do hromadného hrobu v Dáblících. Ano, každá doba má své hrdiny. Doba 50. let, i doba normalizačního disentu. Dělicí čára nevedla jen mezi vyznavači komunistické totality a jejich demokratickými odpůrci. Mezi vírou v bolševickou ideologii a vírou v demokracii. Ale i mezi logikou rozumu a iracionálním snem o „spravedlivé“ společnosti bez svobody. Co věděl můj dědeček, nezaměstnaný sklář v době krize počátku 30. let v severočeském pohraničí, který po odstěpení nové levice – KSČ od strany sociálně – demokratické v roce 1921, do KSČ vstoupil kvůli slibované vyšší sociální pomoci v nezaměstnanosti, aby za dva měsíce prohlásil komunisty za lháře a z KSČ vystoupil. Ve svém „odboji“ pokračoval po únoru 1948, když v hospodě u karet prohlásil, že teď to bude jako za Hitlera. A také skoro bylo. Proč prostý rozum mnohých nevzdělaných dělníků a rolníků viděl dále než rozum komunistických vysokoškoláků a intelektuálů? Proč jsou odchody stejně smýšlejících exsoudruhů a odpůrců komunistického režimu jako jen totalitního systému - proslulých disidentů z doby normalizace - stále doprovázeny nekrology s tvrzením o správnosti jejich snu o beztrždní společnosti? Nebyla to spíše touha po moci a vlivu, která je dovedla do KSČ tak jako jejich následovníky, kteří do KSČ vstupovali i po r. 1968 a následovníky následovníků jako právě soudruha Vlastimila Tlustého, velečlena ODS? A aby v desetiletích po „protikomunistickém převratu“ tvořili hlavní kádr ministrů a vysokých funkcionářů demokratického režimu? Jak to bylo v době pádu komunistického režimu v ČR s opozicí antikomunistickou? Abychom to pochopili, je třeba se vrátit do doby konce demokratické antikomunistické opozice a vzniku opozice chartistické.

V době jejího vzniku v lednu 1977 v ČSSR nemohla existovat klasická demokratická opozice, protože aktivní vyznávání demokracie, natož snaha o její zavedení, byly v ČSSR pokládány téměř za hrdelní zločin, za který se již v období normalizace nevěšelo, pravda, ale „jen“ zavíralo. Komunisté totiž pojem demokracie změnili na „socialistickou demokracii“, o které pak tvrdili, že je vyšším stupněm demokracie a jejich eurosocialističtí odpůrci jim oponovali pojmem „demokratický socialismus“, což byl stejný nonsens. Demokratičtí politici z předúnorové doby byli v exilu, mnozí již po smrti a za jejich generaci podepsal Chartu 77 ještě ve vlasti žijící Prokop Drtina. V socialistické opozici působili exkomunističtí politici jako např. Jiří Hájek, Zdeněk Mlynář, František Kriegel, kteří ovšem skutečnými politiky nikdy nebyli - jenom komunistickými funkcionáři, kteří více či méně se byli schopni distancovat od smyslu svého života - bolševické ideologie. V Chartě se tedy sešli lidé nejrůznějšího ražení - aktivisté z různých církví, exkomunisté (nikoli ale smýšlením, jen vyloučením z řad oficiální komunistické strany), mladí lidé z hudebního undergroundu, spisovatelé bez možnosti publikace, intelektuálové, dělníci a osamělí běžci demokracie - všichni ti, kteří neměli co ztratit nebo takoví, kteří tuto ztrátu „pro život v pravdě“, riskovali. Spjoval je odpor vůči komunistickému režimu a bylo nemyslitelné, aby vytvořili alespoň takovou quasi politickou stranu jako byl v roce 1968 založený KAN. Bylo tedy jen logické, že jejím jediným programem byla obhajoba svobodného myšlení - onoho slavného žití v pravdě, které tak brilantně formuloval Václav Havel ve svém eseji „Moc bezmocných“. Srovnávat její program s aktivitou odpůrců komunistického režimu, např. bratrů Mašínů nebo jiných ozbrojených odpůrců, skupin, agentů - chodců, nemá smysl. Doba byla jiná, komunisté již nevěšeli, jen zavírali a největší změnou byla zlomená páteř národa po sovětské srpnové okupaci. Proto také opozičníci z Charty, které Západ označil za disidenty, měli ve svém programu jen obhajobu nezákladnějších lidských práv. Jistě, byli i tací, kteří byli ze zásady proti socialismu jako systému, ať z důvodů ekonomických nebo jiných, ale nevím o nikom, kdo by v období let 1968 - 1989 odstranění socialismu hlásal. Socialismus, nikoli ten reálně existující, ale socialismus jako ideál a sen, byl nedotknutelný a řeči proti němu byly TABU. Těžko říci, nakolik se po invasi sovětských tanků v něj ještě věřilo, ale vzpomeňme, že právě v období sovětské okupace vzniklo ono slavné heslo: SPOJENECTVÍ, SVOBODA, SUVERENITA, SOCIALISMUS. Sen o socialismu v nekonkretizované podobě (ne o komunismu), existoval v určitých vrstvách v českých zemích již od 19. století - vzpomeňme jen užití slov „socialistická“, „sociální“ v názvech několika politických stran. Výbornou knihu o českých snech napsal Pavel Kosatík. O snu o Slovensku, o cestě na jih, o vlastním moři, o Rukopisech, o snu o vyhraných bitvách, o životě bez Němců, o novém náboženství, o SSSR, o tělesné zdatnosti a dalších snech.

Vytýkat Chartě, že hájila jen lidská práva a neměla politický program, je zpozdilé. Jistě, kdyby nejela v tomto stereotypu, tak mohla již v roce 1988, a pak v roce 1989 připravovat demokratickou ústavu, demokratické zákony nebo vyrovnání se Slovenskem. Zde jsme u první záhady. I přes toleranci „retardovanosti“ československé změny režimu narážíme ale na řadu problémů. Již u označení pojmu této „změny“ režimu. Byla to revoluce nebo převrat? S jakým adjektivem? Protikomunistický nebo protitotalitní? Z osobního styku s některými disidenty vím, že ještě po exodu východních Němců přes Prahu očekávali změny v ČSSR nejdříve koncem roku 1990, spíše však ještě později.

Řekli jsme, že Charta nemohla mít „protisocialistický“ program. Říkáme-li protisocialistický, myslíme protikomunistický - komunismus zprofanoval mnoho slov, nejvíce slovo socialismus. Jistě, u každého výsledku, u každé protitotalitní aktivity, se vyšetřovatelům StB vyprávělo, že nebyla namířena proti socialismu, ale směřovala k jeho zlepšení nebo odstranění jeho vad, chyb, omylů atd. To byly samozřejmě jen ochranné mimikry. Jak to bylo ale doopravdy s ideou Charty? Měla skutečně jen „lidskoprávní“ obsah? Protože se na tomto jejím ideovém zaměření podíleli hlavně exkomunisté typu Pavla Kohouta, Zdenka Jičínského, Ludvíka Vaculíka a jiní? Při rozdílch mezi nimi a zejména po prezentaci jejich politických názorů po listopadu 1989 bych tuto variantu vyloučil. Vzpomeňme jen, že Ludvík Vaculík nebyl připuštěn k mikrofonu na Letenské pláni, vzpomeňme na nekomunistické tahouny změny režimu Alexandra Vondru, Václava Malého, Václava Bendu a další. Budeme-li tuto otázku zkoumat důkladněji, musíme se obrátit k hlavnímu ideologovi Charty, Václavu Havlovi: „*Charta 77 ve svém úvodním prohlášení výslovně zdůrazňuje, že není opozicí,*

*protože nehodlá předkládat alternativní politické programy. Její poslání je skutečně jiné, takové programy skutečně nepředkládá, a pakliže jejich předkládání vymezuje opozici v post-totalitním systému, opravdu ji za opozici považovat nelze.*¹

Charta splnila svoji historickou úlohu - symbolu svobodné opozice v době normalizace, ale v době perestrojky a glasnosti po nástupu Gorbačova, již tento symbol nedostačoval. Nová opozice převážně mladých odpůrců režimu - České děti, Společnost přátel USA, Nezávislé mírové sdružení, HOS (Hnutí za občanskou svobodu) však nestačily do převratu zformulovat svůj program. Dokázala to jen „Demokratická iniciativa“², o svoji registraci za politickou stranu požádala již 11. listopadu 1989.

Tak se stalo, že hlavním kádrem opozice organizované v OF, se stali představitelé Charty 77 a Václav Havel. Proč Charta 77 nebyla skutečnou opozicí komunistického režimu, proč plnila funkci jen alternativního žití, onoho již zmíněného života v pravdě a proč aktivně neusilovala o jeho svržení, vysvětluje opět Václav Havel: „*Vláda (komunistická) od první chvíle pojímá ovšem Chartu jako společenství výrazně opoziční a jak k takové se k ní také chová. To znamená, že vláda a je to jen přirozené - chápe opozici víceméně v tom smyslu, že ji vidí v podstatě ve všem, co se vymyká totální manipulaci a co tudíž popírá princip absolutního nároku systému na člověka. Přijmeme-li toto vymezení „opozice“, pak ovšem musíme souhlasně s vládou Chartu opravdu za opozici považovat: integritu post-totalitní moci, založenou na univerzalitě „života ve lži“, totiž skutečně vážně narušuje. Něco jiného ovšem je, nakolik ten který signatář Charty sám sebe jako opozici chápe. Domnívám se, že většina signatářů vychází z tradičního významu tohoto pojmu, jak se ustálil v demokratické společnosti (nebo v klasické diktatuře) a chápe tudíž „opozici“ i u nás jako politicky vyhraněnou sílu, která sice v našem případě nepůsobí na rovině faktické moci, která ale - mít tu možnost - by to neodmítala, protože má určitý alternativní politický program, jehož zastánci jsou připraveni převzít i přímou politickou odpovědnost. Přijímajíce tuto představu o opozici, jedni - velká většina se jí být necítí; jiní - menšina se jí být cítí, i když plně respektují, že k „opoziční“ činnosti v tomto smyslu jim Charta prostor nedává. Přitom si ale zároveň asi všichni chartisté do té míry uvědomují specifickou poměry v post-totalitním systému, aby chápali, že nejen boj za lidská práva, ale i nepoměrně „nevinnější“ věci mají v těchto poměrech svou zvláštní politickou moc a lze je tudíž chápat jako element „opoziční“. Proti své „opozičnosti“ v tomto významu se žádný chartista nemůže dost dobře ohražovat... poslední důvod, proč se mnozí tomuto označení vzpírají, tkví v tom, že pojem „opozice“ má v sobě cosi negativního; kdo se takto vymezuje, vymezuje se tak vzhledem k nějaké pozici - vztahuje se tedy výslovně ke společenské moci, skrze ni sám sebe definuje, od jejího postavení odvozuje teprve postavení své. Lidem, kteří se prostě rozhodli žít v pravdě, říkat nahlas, co si myslí, solidarizovat se se spoluobčany, tvořit tak, jak chtějí, a chovat se prostě v souladu se svým „lepším já“ je pochopitelně nepřijemné, že by tuto svoji původní a pozitivní „pozici“ měli definovat negativně, zprostředkovaně, a že by měli sami sebe především chápat jako ty, kteří jsou proti tomu a tomu, a nikoli prostě jako ty, kteří jsou tím a tím.*“³

Z výše uvedené úvahy Václava Havla je jasné, že byl ideálním vůdcem „Gándhiovské“ pasivní opozice proti komunistickému režimu, ale v listopadu a prosinci 1989 již nešlo jen o „lidská práva“. Jednalo se o mnohem více. O likvidaci komunistické strany, o vytlačení komunistů z rozhodujících míst státního aparátu a bezpečnostních sil, z armády, o potrestání tehdy ještě žijících komunistických zločinců včetně velezrádců z roku 1968 a o zabránění jim v ovládnutí ekonomiky, a nikoliv v poslední řadě, v zorganizování byť třeba jen morálního tribunálu nad pachateli komunistických zločinů. Tentokrát šlo o skutečnou „přestavbu“ totalitního státu na demokratický,

1 Václav Havel, *O lidskou identitu, Rozmluvy*, Rozmluvy Praha 199, s. 89.

2 Demokratická iniciativa vznikla v roce 1987. U jejího zrodu stáli odpůrci komunistického režimu z řad disentu, kteří současně nebyli spokojeni s vývojem protikomunistické opozice, zejména s povahou Charty 77. Trnem v oku jim byla snaha o apolitičnost, snaha přetrvávající u části politických elit dodnes, snaha, nacházející své asi nejvýstižnější vyjádření v pojmenování „nepolitická politika“. Zakladateli Demokratické iniciativy byli někteří „realisté“ z řad disentu. Tak zvaní „realisté“ totiž nesouhlasili s odmítáním politiky „coby nástroje společenských změn“ a představovali – coby skupina – nelevicově orientovanou část disentu. Mezi hlavní představitelé se řadí Emanuel Mandler, Bohumil Doležal a Karel Štindl. Jejich postoj se pochopitelně odrazil v aktivitách Demokratické iniciativy, která již krátce po svém založení adresovala komunistickému parlamentu výzvu k demokratizaci a pluralizaci společnosti. – staženo z internetu, wikipedie.

3 Václav Havel, *O lidskou identitu, Rozmluvy*, Rozmluvy Praha 199, s. 89-90.

nikoli o tu gorbačovskou šaškárnu. Ideové vybavení Václava Havla z doby Charty a zastydlý socialismus většiny jeho spolupracovníků, nebyly však tou pravou výbavou pro položení základů demokratického a právního státu, který by mohl navázat na předválečnou československou demokracii. Snad toto měl na mysli shora citovaný pan Ševeček.

Islam and humanity

Transcript of a video clip on:

<http://dotsub.com/media/b5ee5ada-5b37-4b0b-9916-e0896337ec4b/e/m>

I understand that some bedbugs have been found at the United Nations building in New York, which is unfortunate, but some good may come of it - you never know. Maybe somebody could find a place for them on the Human Rights Council. They may help to elevate the integrity of that forum somewhat.

Yes, it's that time of the year again, when members of cartel of third world dictatorships known as the Organisation of Islamic Congress take time out from brutalising their own people to force through a resolution at the Human Rights Council against what they call the defamation of religions, by which they mean telling the truth about Islam and the countries where it calls the shots.

They say they want to stop people wrongly associating their religion with terrorism and human rights violations, but I don't think anyone does. I think people correctly associate Islam with those things. I certainly do, but then what do I know? All I've got to go on is overwhelming evidence. Also, at the risk of sounding like a racist xenophobic hate-mongering Nazi fascist bigot, it does seem to me that allowing Islamic countries on to a human rights council is like having a bunch of Mafiosi on a parole board. They've already made it perfectly clear that human rights don't apply to them if they conflict with sharia, which of course they always do, because civilisation conflicts with sharia. In a sane world these countries wouldn't even be allowed to look in the direction of a human rights council, let alone serve on one.

We're talking about places like Saudi Arabia where you can be executed for witchcraft, and where pubescent girls are married off to middle-aged perverts incapable of forming a normal relationship because of their religion; or Iran, which executes children, and where you can be stoned to death for getting into the wrong relationship. Or Sudan, where slavery is practised by Muslims over non-Muslims, where the government has murdered millions of its own people, and where the president is an indicted war criminal.

We're talking about places dominated by bloodthirsty clerics who embrace the brutality of sharia so enthusiastically and their religion is just a convenient excuse. Scripture-sodden oafs who seem to compete with each other to see who can issue the most fatuous fatwa, degrading and humiliating women as much as possible.

Recently, for example, one Saudi "scholar" declared that women could associate with men they aren't related to by breastfeeding them, which would technically make them their sons. Resourceful, or round the twist? Answers on a postcard to the king of Saudi Arabia. Another Saudi "scholar" is on record as saying that women should have to cover themselves so completely that only one eye is visible. What, a whole eye? How shameless. Well, that's the modern world for you. No doubt he would agree with the Iranian "scholar" who earlier this year made the extraordinary statement that immodestly dressed women are the cause of earthquakes, no less. Some of these guys really do have a very serious problem with women, don't they? This is way beyond anything you'd call a simple neurosis and deep into hardcore mental illness. It's a shame that Allah, for all his omnipotence, doesn't seem to know any good psychiatrists.

If the Saudis couldn't dig money straight out of the ground they'd still be living in the stone age, as would the entire Arab world, which has produced absolutely nothing of value to humanity for centuries, thanks to a suffocating religion that fosters insularity and ignorance, not to mention a chronic and crippling sexual repression that makes Catholicism look like San Francisco in the 1960s.

And the damage this does can be seen in many places in the Islamic world, not least in the country of Pakistan, which is not, strictly speaking, an Islamic dictatorship,

but it might as well be. It's a democracy - a fragile and corrupt democracy with nuclear weapons. Great. It's also a very Islamic country. How Islamic? Blasphemy carries the death penalty, and it doesn't get any more Islamic than that. Indeed, right at this moment, a woman is awaiting death by hanging because she happened to get into an argument with some Muslims who promptly accused her of blasphemy. That's how Islamic Pakistan is. In fact, it's such an Islamic country that 80% of Pakistani women are regularly beaten by their husband, and in the area around the city of Karachi a woman is murdered every day. However, the Pakistani government is less concerned about these cowardly atrocities than it is about religious offence, taking care to block websites critical of Islam because they don't want anyone's morals corrupted. Meanwhile, Pakistan distinguishes itself on the internet by leading the world Google searches for animal sex, child sex and rape sex. Normal consensual sex between human adults is apparently something of a minority taste in that devout country, according to Google.

Given all this, you might be surprised to hear that both Pakistan and Saudi Arabia have recently been appointed to the board of the new United Nations agency for women. Yes, that's right, I said women. Both of these countries will be doing all they can to work for the empowerment and the equality of women all over the world. Isn't that great news? And how wonderfully inclusive of the United Nations to hand the fox the keys to the hen house yet again.

Yes, OK, these countries may well treat women like dogs, but hey, that's their culture, right? And we've got to respect it, don't we? I mean who are we to judge, after all? It's all just relative anyway, isn't it? Just because a thing is insane and barbaric and downright evil does necessarily make it wrong? Surely we're not arrogant enough to assume that our values are superior just because they're more civilised, or that their values are somehow less valid just because we've got stringent laws against them. That would be disrespectful, and most intolerant, and quite probably racist.

No, in the spirit of mutual understanding and tolerance and respect and harmony and bridge-building, and all the other bullshit buzzwords of the new PC totalitarianism, we simply have to accept that brutalising half of humanity for the sake of pathetically inadequate male egos and primitive superstition is just part of the rich tapestry, the rich diversity of cultures and faiths that so enrich us all. Isn't that right? Well, isn't it?

You know those bedbugs at the United Nations? I shouldn't worry too much about them. I think they'll leave of their own accord when they realise the company they're keeping.

Peace out, everybody.

The failure of multiculturalism

Senator Cory Bernardi *News Weekly*, 5 March 2011

South Australian Liberal Senator Cory Bernardi has received death threats after criticising Islam in a recent interview on radio station MTR. Here he expresses his misgivings about multiculturalism.

British Prime Minister David Cameron has joined German Chancellor Angela Merkel in claiming that multiculturalism has failed.

The fanciful idea that allowing communities of people to isolate themselves from their fellow citizens somehow builds a better nation is rapidly coming to an end. The consequence of such failure has been a conflict of cultures as Western appeasers abandoned any defence of their own cultural institutions for fear of being labelled racist, bigoted, intolerant or worse.

When did drawing distinctions between good and bad, right and wrong become so reprehensible that one has to protect oneself against such abuse?

For decades, migrants have come to this land and integrated with other Australians. The integration has resulted in a subtle infusion of other cultures to build upon, and strengthen, our unique way of life. At times, the integration of new migrants hasn't gone smoothly. Many new arrivals have been subject to taunts and xenophobia. De-

Manly Warringah Pittwater Community Aid Service in North Narrabeen

We are non-profit organisation that is funded to assist people of diverse linguistic and cultural backgrounds who are frail/aged, younger people with disabilities and their carers, to remain independent in their own home and community for longer.

We provide the following services:

- Accompanied transport to medical and social appointments
- Shopping services, where we assist with grocery shopping and/or personal shopping on an individual basis or in a small group
- Visiting, where volunteer visits a client in their own home to provide friendship and companionship

Telephoning clients for a regular weekly chat or a daily check.

If you think our service may be of any assistance to you, or someone you know may benefit of receiving our services, please do not hesitate to contact Sandra Simendic on

9913 3244.

CZECHOMOR'S CONCERT TOUR AUSTRALIA 2011

Czechomor, cult World Music band from the Czech Republic invites everybody to trace back Celtic echoes that lie deep rooted in the cultures of Bohemia and Moravia on their TOUR AUSTRALIA 2011.

Sydney 11.03.2011

- **Time:** 20:00
- **Where:** City Recital Hall
- **Presale:** www.cityrecitalhall.com

Adelaide 15.03.2011

- **Time:** 19:30
- **Where:** Czechoslovak Club in South Australia (51 Coglein Street, Brompton, SA 5007, Australia)
- **Presale:** Tel / Fax: +618/8346 4181, E-mail: csclubadelaide@yahoo.com.au

Melbourne 19.03.2011

- **Time:** 19:30
- **Where:** The National Theatre (20 Carlisle Street, St. Kilda, Victoria)
- **Presale:** Tel: +613/95254611, <http://venue.nationaltheatre.org.au/>

Brisbane 26.03.2011

- **Time:** 19:30
- **Where:** Czechoslovakian Club in Queensland (25 Upfield Street, BURBANK, QLD 4156)
- **Presale:** Tel / Fax: +61 (0)7 3343 3489, E-mail: ccq@iprimus.com.au

Launceston 01.04.2011

- **Time:** 19:30

For more information visit please: <http://www.cechomor.cz/en/about>

Rádi bychom informovali o možnosti přihlásit se do krajských vzdělávacích programů.

1) Čtyřtýdenní kurz českého jazyka pro krajany v Dobrušce – **Termín pro podání přihlášek 15. 3. 2011**

2) Dvoutýdenní kurz metodiky výuky českého jazyka pro vyučující z řad krajských komunit – **Termín pro podání přihlášek 15. 3. 2011**

3) Semestrální stipendijní studijní pobyty – **Termín pro podání přihlášek 31. 3. 2011**

Přihlášky nutno podávat přes webový on-line formulář, který je dostupný na webových stránkách Domu zahraničních služeb (www.dzs.cz v rubrice Krajané). Vyplněnou a vytisknutou přihlášku v jedné kopii spolu s doporučením krajského spolku je třeba zaslat na Velvyslanectví ČR v Canbeře nebo na Konzulát ČR v Sydney.

Více informací na

http://www.mzv.cz/sydney/cz/kultura_a_udalosti/vzdelavaci_programy_vyuky_ceskeho_jazyka.html

http://www.mzv.cz/sydney/en/culture_events/vzdelavaci_programy_vyuky_ceskeho_jazyka.html

CESTOU DO EXILU (23)

Bořek Šindler

V PUSTINÁCH AUSTRALSKÝCH

Samá voda, samá voda, samá voda – přihořívá! Přihoříválo? Nepřihoříválo, a nepřihoříválo potom ještě dlouho, ještě alespoň týden nepřihoříválo. Prostě všude kolem nás v Orontes jen a jen ta slaná voda. Moře před námi, moře za námi, moře všude kolem nás, a jen a jen moře, jen samá slaná voda. Ale nám českým Středoevropanům trvá dost dlouho než se takových nezvyklých pohledů jako jsou pohledy na širošíře moře kolem sebe, dodychtíme a nasytíme. Já jsem se pohledů na moře nenasytil vlastně ještě nikdy. Člověk se na to vodstvo prostě nemůže nikdy dost vynadávat. A zejména když je to moře klidné, nerozbourané. On ten Indický oceán ale klidný tou dobou v květnu 1950 opravdu byl, jako by mně byl chtěl dokazovat, že ta loužička mezi Francií a britským pobřežím co mi dala v dubnu tak notně zabrat, to že byla jen jakási aberace, něco exoticky úchylného, to že se ta La Manche chtěla asi jen tak blejsknout, vytáhnout, že ale on, Oceán indický, má hladinu vlídnou. Kdepak nějaká mořská nemoc! Bouře prostě nebyla, vůbec se prostě nekonala, ani ta nejmenší bouřtička se nám nepřihlásila. Už od Colomba brázdila Orontes vlny klidánečko, jakoby jen lehoulince a s nekonečným polaskáváním klouzala po heboulinké bavlnce.

Blížili jsme se k rovníku, a ten jsme pak zdařile zdolali někde na západ od Sumatry. Včera v Londýně, především v Paříži, a teď najednou v dohledu exotické Sumatry a skoro už na rovníku... Neobešlo se to ovšem bez jakési tradiční ceremonie. Námořníci z lodní posádky, převlečení, ba spíše nedooblečení jako hawaiské svůdnice nám s gustem a švihem boků zatančili hula-hula, kdysi prý posvátný náboženský tanec tichomořských ostrovanů, avšak léta páně tisíc devět set padesát již definitivně tanec pokleslý hluboko na pouhou úroveň erotických pohybů pánví. Leč i z řad cestujících první třídy byla ta námořnická hula-hula k mému podivu nicméně vítána bouřlivým potleskem diváků, horlivými a opětovanými přípitky, a spontánním veselím. Ovšemže v zákonných mezích britského impéria, pod nesmlouvavým osobním dozorem kapitána a pod obrazem Jeho Veličenstva – královny v tu dobu na trůně ještě nebylo. Přihlížela i naše francouzsky komunikující skupinka, a to, prosím, včetně důstojného pána Calleta, ale mě spíše než hula-hula zaujal pohled na to nadšeně křepčící britské posluchačstvo. Kdyby byly těmi boky pokrucovaly skutečné Hawaianky, říkal jsem si, kdyby se měl člověk opravdu alespoň nač lahodivého dívat a čím se tak nějak těšit – ale tleskat obnaženým kyčlím svalnatých námořnických chlapů? To se mi tehdy zdálo dětinskou kratochvílí. Zatlaskat ale člověk obligátně přece jen musel, nic naplat... Přes rovník se potom naše milá Orontes úplně lhostejně přehoupla s ladnou samozřejmostí, ona na takové přehupování přes rovník byla už zřejmě dost zvyklá, vůbec se nijak viditelně nenaklonila dolů k jihu, nezavravorala, a štrádovala si to nonšalantně dál k břehům pátého světadílu, jako by se vůbec, ale vůbec kolem ní nechumelilo. Ono se opravdu ale nechumelilo – bylo naopak nesnesitelné vedro, našťastí mořským ovzduším sdostatek mírněné.

Za té nekonečné plavby z Ceylonu do Perthu jsem dočítal knihu, kterou mi na cestu daroval Leonin otec. Byla to kniha známého, byť pověstného kontroversního australského autora Xaviera Herberta v německém překladu. Titul mi již za ta léta z paměti uniknul, ale její obsah mě tehdy opravdu chytil za srdce. Byla to kniha o osudech domorodého australského děvčete, týraného a smýkaného necitelnými bělochy drsně sem a tam. Do té doby jsem toho o rasových problémech v Austrálii mnoho ani nevěděl a trvalo mi potom čtení několik let, nežli jsem se vůbec s prvním australským domorodcem setkal tête-à-tête, a než jsem si ty silné dojmy načerpané z Xavierovy knihy dovedl uvést na správnou míru... Byla to dlouhatánská plavba z Ceylonu přes ten nekonečný Indický oceán kolem indonéských ostrovů. Bylo to ale věru pravé a ničím nerušené dolce far niente, doba skutečně sladkého nicnedělání. Ale najednou před námi vyvstaly břehy Austrálie. Nebyl to ještě sám Perth, byly to jen břehy jeho přístavu Fremantlu. Bylo jednoho květnového jitra čas-ně po snídani – a tu najednou před námi pevnina. Dychtivě a nedočkavě jsme vyhlíželi tu pevnou zemi z paluby - tak tohle že bude ten pátý světadíl, tak tohle že bude konečně ta vybájená Austrálie?...

Nu dobře, včera nad rovníkem, dnes pod rovníkem. Včera v chladné Evropě, dnes ve vodách části Indického oceánu. Moje rodná země mě zavrhlá jako zrádce, jako nepřitele. Švýcarsko o mě zjevně nijak moc nestálo. Nic moc toho ovšem taky neumím.

Práva v Praze, nový pokus o studium švýcarského práva v Curychu – a pak jsem to studium nějak lehkomyšlně vypustil z hlavy, vlastně jsem to jakoby dost strašpytel-sky vzdal. Co v té Austrálii budu ale dělat, čím se tam vlastně budu vůbec živit? Dvě mizerné košilky – jednu na sobě, jednu obden v prádle, pár kalhot, v kufříčku nějakou tu knížečku, v kapse těch povinných padesát liber plus minus pár šilinků. A angličtina? Několik set sloviček, nic moc, konverzace však rovná velikanananské nule. A co tedy v té Sydney? Co tam bude čekat? V Sydney možná i nic, v Sydney pravděpodobně jedno velké NIC. Jak mám do toho nicu jednou přivítat Leonii, postarat se o ni – a co až přijdou děti? Na dvouletém kontraktu nejsem – čistě z principu jsem si postavil hlavu, že nepodepíšu a nepodepíšu, a nepodepsal jsem – co si ale v té Sydney teď počít? Jak se tam protloukat? Čím se protloukat? Nu, těch pár let nebo snad jen i měsíců do nadcházející války se snad nějak překelepe, nějak bylo, nějak bude. Nemůže ani nějak nebýt... Svobodu mám. Svobodu jsem chtěl, a teď ji mám. Svobodou se ale, chlapče, nenasytiš. Pozor! Takové našeptávání jsem ale tenkrát bral na váhu dost lehkou... Teď, když už byla australská pevnina najednou opravdu jen nadohled, teď se mi to v hlavě začínalo zadržet motat, přemotávat, zamotávat... A najednou před námi ten Fremantle. Najednou před námi takový nějaký Fremantle. Ne Perth – nějaký jeho přístav Fremantle, a Orontes užuž začíná kotvit, už ji lodníci připoutávají k přístavišti. Na australské pevnině ještě nohou nestojíme, ale je od nás jen na pár krůčků. Krůček, hop, dva hopy a jsme tam.

Orontes před několika týdny, v dubnu, vyplouvala z mohutného londýnského přístavu Tilbury v ústí řeky Temže, odtud kde už se její sladká voda mísila se slanou mořskou vodou kanálu La Manche. Egyptský přístav v suezském kanálu, Port Said, hostil desítky plavidel, britská námořní základna v Adenu na hrotu poloostrova Arábie byla výstavním kouskem síly britské světové koloniální velmoci, a ani ceylonské Colombo se nenechávalo co do délky a šíře přístavu nijak zahanbovat. Teď jsme tu ale zírali na ten západoaustralský přístávek - přístáveček? - zvaný Fremantle, a nechtěli jsme věřit svým očím. Ti z cestujících, kteří už byli zkušenými mořeplavci, ti očividně ten ubohouneký přístávek ve Fremantlu ani neuznávali hodným pohledu, ba ani přimrknutí – ale pro mne to bylo velké zklamání. Byl květen, bylo pošmourné podzimní ráno. Sem tam nějaká ta bárka kolem, jen tak aby se jako neřeklo, dost kysele a nevraživě se ušklebující přístavní dělníci, a jinak nikde celkem nic co by oku lahodilo. I John Aston se dost podívoval té nelíčené nicotě – ale nicota sem nicota tam, měli jsme na prohlížení hezký kus dne, a vydali jsme se tudíž na několikahodinovou obhlídku australské pevniny. Dnes je už asi Fremantle doslova součástí Perthu, před šedesáti lety tomu tak ale nebylo, a město Perth leželo hezkých pár kilometrů dál do vnitrozemí. John se ale kavalírsky uhodil přes kapsu, najal taxíka, a vyjeli jsme. Kolem stovky ušmouraných a neúhledných domečků v řadách, jeden na druhém, jeden jako druhý, většinou nebyly ani z cihel, ani z kamene, všude elektrické dráty na dřevěných sloupech... Kolem Swan River a jejími černými labutěmi jsme se ale blížili k městu Perth – a už kolem té řeky se to počínalo včihledně rozjasňovat. A rozjasnilo se, docela se rozjasnilo. Taxikář nás vyvezl na jakýsi pahorek, odkud bylo vidět na celé město - Perth byl tehdy asi jen malou ukázkou toho, čím je dnes. Městečko jako na dlani to bylo... Slunce pražilo, bylo teplounko – a to měla být australská zima? Ten Perth nám učaroval na první pohled. Vrátili jsme se ještě včas na oběd na palubu Orontes a prohovořovali první dojmy z australské pevniny... Naše milá Orontes navečer zvedla kotvy a namířila na jih od Fremantlu... A já jsem se těšil, utěšoval jsem se vlastně čtením Leonina právě v tom ubohém Fremantlu obdrženého dopisu.

Taky jsem se ale tu noc v té své útulné kajutičce v posteli dost a dost napřevaloval. Ty řady neúhledných domků a ty zakyslé pohledy nerudných australských přístavních dělníků se mi zaklesly do hlavy, a ne a ne je vyradýrovat. Ani ta Verneovka z mého útlého mládí „Děti kapitána Granta“ mi nechtěla jít z hlavy... Ten obrázek v té kapitole nazvané „V pustinách australských“ se mi znovu a znovu vracel. Na něm se jakýsi bushranger se sekerou v ruce prodíral neprostupným bušem. Buš v tom Fremantlu nebyl, to samozřejmě ne. A ten Perth – docela pěkné městečko. Ale ty jednotvárné řady a řady těch jednotvárně omšelých jednotvárných domků – jakou jen sekýrou je jednou vyřadit, jak jen, a už brzy, na ně? ... Že by i ta Sydney? A to přece určitě ne, docela určitě ne, však mám tu pohlednici od Toma Luka s tou nádhernou zátokou Neutral Bay, či jak se tak nějak ta zátoka jmenuje... Co ale kdyby přece jen tam ty řady byly, ten absolutní a ohlupující stereotyp. Ta oblbovačka. Co kdyby?

A možná – kdo to už dnes ví? – možná, že i před mým vnitřním zrakem ten večer vyvstával obraz nádherné staré curyšské vily Leoniných rodičů, za soumraku a za vyzvánění večerních zvonů, té lahodné každovečerní idyly Švýcarska... Ale Orontes Verneovky neznala, a klidně, Fremantle sem, Fremantle tam, dál lhostejně, klidně a nenuceně k jihu brázdila vlny Indického oceánu. Chumelilo se? Nechumelilo... A co dál? Pak jsem asi přece jen nějak usnul. Další přístav: Adelaide.

(Pokračování)

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Objevil jsem, dost náhodou, s jakou láskou a pýchou dva z našich velkých a známých spisovatelů dvou různých generací dovedou citlivě promlouvat o své rodné řeči. Když se čeština probírala před nějakými dvěma sty lety z mrákot, které na ni uvalila habsburská protireformace a její důsledky, protírala si jen dost lenivě svůj oslabený zrak a ještě se ani netušilo, do jakých závratných výšek bude nakonec schopna se vyšvihnout. Ještě před dvěma sty lety, když se psal třeba rok 1811, se čeština potácela na vratkých chodidýlkách, jen tak napolo vzkříšená první pomocí, ne-li přímo léčbou Josefa Dobrovského. Neminulo pak ani dalších sto let a bylo to už děvče plné života a rozdávalo koketní úsměvy na všechny strany. Berličky už tou dobou dávno vězely někde v kůlně, a naše milá mateřština vyrostlá do vzácné krásy se už dovedla odvážně měřit s jinými evropskými jazyky. Nu, naši a její buditelé vykonali během sotva jednoho století obrovitou práci. Měli ovšem na čem stavět a co probouzet. Vynikající česká řeč bible kralické a i jiných literárních plodů šestnáctého století skýtaly dobrý základ. Kdyby se byl ze svého věčného spánku alespoň na chvíli probudil abé Dobrovský, ano prosím, jezuita abé Dobrovský, jenž sám ani na znovuvzkříšení češtiny nedoufal, kdyby si ten Dobrovský byl za sto let po své smrti přečetl verše takového Vrchlického a jenom třeba nahlédl do Máchova Máje, sotva by byl asi uvěřil svému zraku. Čeština už stála pevně na vlastních nohou!... Nepochybuji, že mi čtenáři tohoto sloupečku, sami jistě milovníci své rodné mluvy, nebudou zazlívát, když jim zde ocitují slova oněch dvou velikánů.

Napněte tedy uši, nasadte brýle a čtěte a slyšte ta jejich slova pilně a neomylně: „Krásná, čistá, svatá řeč mateřská! Záhřevná jako samo slunce a jako jaro i léto plodná a živná! Mělo by se jí vlastně říkat druhá matka. Když nás ta první opustí sklácena, nebo my když opustíme ji a vyjdeme do světa, ta druhá jde s námi a sprovází nás až k hrobu. Zahřívá naše srdce, řídí náš cit, vede náš rozum. Stále nám připomíná, co sprosté a nehodné, a poukazuje nás k tomu, co milého, jemného, šlechetného... Bez mateřštiny není myšlenek, není rozvoje duševního. Jen v té řeči, ve které člověk myslet začal, může duch jeho zdárně se vyvinovat dál. Hleďme my sobě své mateřštiny! V ní je vzdělanost naše. Ne podle množství různých vědomostí, nýbrž podle toho jak s větší či menší jasností umíme myslit a myšlenky své sdělovat, měří se nyní vzdělanost. Pak tu ovšem nestačí snad ona znalost mateřštiny, které jsme nabyli v rodině nebo ve škole. Mateřštině třeba se doučovat po celý život. Čtením, posloucháním, jakkoli. Živoucí jazyk je živoucí les. Má podle kraje, podle podnebí a tak dále sice svůj odvěký, určitý ráz, ale změna je v něm taktéž věčná. Člověk se nikdy mateřštině zcela nedoučí. Je to jako s každou lidskou dokonalostí a úkolem člověka je, aby se dokonalosti alespoň co možná přibližoval. Stojí věru za tu práci, za veškerou, i nejvyšší naši péči ten náš mateřský jazyk český. Vskutku knížecí roucho, které dáno českému duchu! Věčně stejné, věčně měnivé ve své kráse – jako v přírodě to kypící jaro!“ Tato slova jsou slovy Jana Nerudy, a napsal je někdy v druhé polovině devatenáctého století – tedy v době, kdy již obrozená česká mluva se prodrala, opět prodrala, mezi pěstěné evropské jazyky. Neruda byl tehdy jedním z jejich mistrů.

A nyní si poslechněme, s jakou úctou o češtině hovoří i další z jejich mistrů, a dobrou generaci starší Karel Čapek: „A ještě musím pochválit tebe, tebe, česká řeči, jazyku z nejtěžších mezi všemi, jazyku z nejbohatších všemi významy a odstíny, řeči nejdokonalejší, nejcitlivější ze všech řečí, které znám nebo které jsem slyšel mluvit. Chtěl bych umět napsat vše, co dovedeš vyjádřit... Musil bych žít sterým životem, abych tě plně poznal. Doposud nikdo nezhlédl vše, co jsi. Ještě jsi před námi,

tajemná, překypující a plná dalekých výhledů, budoucí vědomí národa, který vzestupuje...“.

Není Čapkův hold české řeči přímo úchvatný? Nebere vás za srdce? On, Karel Čapek, mistr nad mistry, umělec nad umělce, kouzelník a tepec českého slova, skromně prohlašuje, že on český jazyk ještě plně nepoznal, a že by musel žít „sterým životem“ aby jej plně poznal. On, Karel Čapek, prohlašuje naši mateřštinu za tajemnou, překypující a plnou dalekých výhledů. A věštecky předpovídá, že česká řeč je budoucím vědomím národa. Nejen to – on předpovídá, že ona je budoucím vědomím národa, „který vzestupuje“! Ano, jeho vlastními slovy – čeština je budoucím vědomím národa, který vzestupuje... Nu, a pak se přihrnou takoví nějací Tondové Zápotočti a jim podobná pologramotná sebranka a pokoušejí se strhnout náš jazyk do prasečího koryta, do páchnoucí stoky odpadků. Díky Bohu, ti Tondové neuspěli. Zanechali po sobě, pravda, temné skvrny. Čeština jejich doby, jejich doby již dnes bohudík zašlé, zavravorala, zakolísala – má ale zdravý kořen a už se opět napřimuje, narovnává, vyrovnává a vzestupuje. O tom nepochybujeme. V to s Karlem Čapkem pevně věřme...

||| = = = = = |||

||| **Český** **Czech**
||| **dialog** **Dialogue** |||

||| Nezávislý kulturně politický dvouměsíčník vychází již od roku 1990, tedy devatenáctým rokem. Je zaměřen na udržování kontaktů se zahraničními Čechy. Jeho záměrem bylo zrušit uměle vytvořenou bariéru mezi lidmi TADY a TAM, tedy mezi těmi, kteří zůstali v Československu a mezi těmi, kteří odešli do exilu.

||| Za osmnáct let jeho existence se podařilo vytvořit periodikum s takovými články a názory, které v jiných časopisech nenajdete. Velká část čtenářů je také z České republiky; zajímá se o osudy i aktivity Čechů žijících v nejrůznějších koutech naší planety, ať už jsou to USA, Kanada, Austrálie, většina evropských států, ale i Argentina, Brazílie, Nový Zéland, Jihoafrická republika a další země. Vydavatelem časopisu je občanské sdružení Mezinárodní český klub a šéfredaktorkou Eva Strížovská.

||| Do časopisu přispívají autoři z ČR i ze zahraničí: historička Jana Volfová (ČR), Martin Mejstřík (ČR), spisovatel Ota Ulč (USA), Barbara Semenov (Austrálie), Michaela Swinkels (Belgie), Věra a Karel Pokorných (Holandsko), Blanka Kubešová (Švýcarsko), Jitka Vykopalová (Švédsko), Václav Židek (Německo) aj. Naším autorem byl také spisovatel Jan Beneš, který už bohužel není mezi námi.

||| Kromě politických, kulturních a historických článků obsahuje mnoho názorů v příspěvcích a dopisech čtenářů. Vzhledem k tomu, že někteří mladší čtenáři v zahraničí mají potíže se čtením v českém jazyce, obsahuje časopis také anglické překlady vybraných článků.

||| Napište nám. A nezapomeňte si napsat o informace o oblíbeném **Českém kalendáři** – knížce, která přináší spoustu milého čtení.

||| **Objednávky můžete adresovat přímo na:** Český dialog, Sokolovská 179, 190 00 Praha 9; tel. 420 266 311 241 (dopoledne), fax 420 222 221 344, mobil 420 739 091 057, e-mail: strizovska@seznam.cz, m.fialkova@centrum.cz nebo kontaktovat naši milou zástupkyni v Austrálii: Jana Růžička, 82 Cardwel Str., Arakoon, NSW 2431, e-mail: **Ruzickajana@yahoo.com.au**

||| **OBJEDNEJTE SI, POMŮŽETE UDRŽET OJEDINĚLÝ ČASOPIS** |||

||| = = = = = |||

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?